

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 3

Ročník LXV

Květen/červen

Number 3

Volume LXV

May/June

2017

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Socha Karla Hynka Máchy v petřínském parku

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Žalov	7
Ohlasy čtenářů	7
Snůška fotografií ze 40. výročí	8
Dodatek od redaktorů Věstníku	10
Kronika naší jednoty v Sydney	10
100. výročí bitvy u Zborova	12
Varování	15
Od Moháče k dnešku	17
Sonda do německé mysli	18
Komu uplouvá prádlo	21
Obama, Trump & don Quijote	23
Tiché dobývání Islámem	23
Proměna Spojených států	25
Schodiště ústupků	26
Sláva a bída Charty 77	29
Krátce k Manchesteru	33
Humor	34
Hádankový koutek	35
Kino Ponrepo	36
Letem světem	37
Perly a perličky	38
Několik črtů z mládí doma	40
Z tajů krás české řeči	43
List zvolených činovníků	46

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Výhradně si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
5. 7. 2017
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

rád bych poděkoval všem účastníkům naší valné hromady konané v květnu. Nejprve sice došlo k velmi živé výměně názorů, ale po uklidnění všichni společně zasedli k šálku kávy. Složení nového výboru naší jednoty se nijak podstatně neliší od odstoupivšího starého výboru. Zcela novým fenoménem je setra Daniela Frimlová ve funkci vzdělavatelky a knihovnice. Dalšími novými členkami výboru byly zvoleny sestry Iva Mašková, Ivana Vávrová-Austerová a Jana Holická. Činnosti tohoto nově zvoleného výboru přeji na příští údobí mnoho zdaru.

Vřele doufám, že se objeví celá nová řada dobrovolníků k obohacení chodu naší sydneyké sokolské jednoty. Rád bych ukončil přáním, aby činnost nově zvoleného výboru pokračovala v harmonickém souladu.

Nazdar! Jan Jelínek

NAŠE AKCE

Dětský klub str. 32, **kino Ponrepo** str. 36, **sobotní volejbal** str. 32.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zaslání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$8, ročně to je \$48 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 3. 2017 do 30. 4. 2017 celkem \$965, fond na údržbu Národního domu \$369. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 3. 2017 do 30. 4. 2017 celkem \$5,625.25, mimořádné \$98 za DVD player.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2017 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2017 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 3. 2017 do 30. 4. 2017:

Šárka B	\$75	Jedovnická J	\$25	Toman R	\$50
Muller J	\$25	Merenda L&M	\$25	Vohralík F	\$50
Novák V&M	\$44	Vickers M	\$125	Huřták J	\$25
Kašpárková Z	\$25	Procházka J	\$25	Dohnal J	\$50
Jelínek G	\$30	Jelínek J	\$25	Vnenková L	\$25
Hosáková J	\$25	Retter P	\$50	Grotte F	\$25
Tůma M	\$25	Ringer M	\$25	Hrdina J	\$100
Bureš O	\$50	Šindler B	\$200	Brychta O	\$50
Škopek M	\$75	Černá M	\$25	Trefný V	\$25
Horák M	\$25	Prescott L&T	\$10		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Žalov.

Na věčnost odešel jen několik dní před dovršením svého šestadevadesátého roku nejstarší člen naší jednoty **Bohuslav „Bohoušek“ Šárka**. Narozen ve středočeských Kňovicích, přišel do Austrálie již v roce 1950. Byl častým návštěvníkem všech sokolských činností. Zanechává dceru Elišku a syna Josefa. Několik dní před svým odchodem se ještě zúčastnil oslav 40. výročí postavení sokolského národního domu v Sydney. Sbohem, Bohoušku, spi sladce!

Ohlasy čtenářů

Vážení vydavatelé Věstníku,
ráda bych se podělila se čtenáři o pocity z oslavy 40-tého výročí otevření Sokolovny.

Sokol a sokolská činnost vyplňovala značnou část mého života od doby, kdy jsem přijela lodí do Austrálie. Pod vedením sestry Křepelové jsem cvíčila v pronajatých tělocvičnách, jezdila na sokolské slety, šila kroje pro taneční skupinu sestry Mestekové a byla při otevření sydneyjské Opery. Dnes je mi 95 let a Sokol nikdy nevymizel z mých vzpomínek.

Byla jsem velmi potěšena, když jsem se ve Věstníku dočetla o oslavě, která se chystala. Po dlouhých letech, kdy jsem neměla žádné spojení se sokolským děním jsem se cítila jako znovuzrozena. Vyhledala jsem staré fotografie, které jsou dnes už historie a těšila se na setkání.

Je těžké popsat dojetí, které jsem prožívala, když jsem stála opět v tělocvičně, kterou sokolská jednota v Sydney s pomocí členů postavila. Vrstevníků už bylo pomálu, ale dívat se na zaplněnou halu a shlédnout film o minulé činnosti, slavnostní nástupy a mnoho starých, známých tváří, které již nejsou mezi námi, byl zážitek, který mě bude ještě dlouhou dobu provázet.

Díky!

sestra Jiřina Havlíková, provdaná Nyplová-Newmanová

Milá rado Věstníku,

ráda bych touto cestou poděkovala všem, kteří se zúčastnili 40-tého výročí. Někteří museli vážit dlouhou cestu, měli jsme hosta až z Tasmánie.

Velký dík těm, kteří pomáhali s organizací. Staré přísloví praví: „Není na světě člověk ten, který by se zachoval lidem všem.“ Pokud došlo k nedostatkům, budeme se je snažit příště napravit.

Nazdar!

sestra Marcela Dobrovská, Mudgee

**40. výročí
otevření
Sokolovny**

40.výročí Sokolovny

Zde je malý dodatek od redaktorů Věstníku:

Bratr starosta Jan Jelínek pozval na tu oslavu 40. let otevření naší Sokolovny Českého i Slovenského velvyslance, protože bratr Petr Čermák byl ujistěn, že pokud by kterýkoliv z velvyslanců chtěl promluvit, pochopitelně, v tom případě by dostal slovo...

Ten slib, bohužel, dodržen nebyl. Když bratr Bořek Šindler požádal, aby jim slovo bylo dáno, žádost byla zamítnuta. Tolik pro vysvětlení následujícího dopisu.

Milá paní Daňková,

děkuji mnohokrát za fotografie. Není potřeba se za cokoli omlouvat. Já dokážu pochopit, že pro někoho představuje ambasáda stále ještě reprezentanta té nepřátelské totalitní vlády, která Vás vyštvala z domova. Je to určitě těžké odpustit a je nemožné to zapomenout.

Já – pokud bych měl možnost – bych býval při Vašem krásném setkání při příležitosti 40. výročí vybudování Sokolovny řekl, že Sokolovnu postavilo svojí prací, vůlí a svými tvrdě vydělanými penězi mnoho poctivých lidí.

Řekl bych, že Vaše Sokolovna se skládá z mnoha skutečných a z ještě více symbolických cihel.

Řekl bych, že se Vám před čtyřiceti lety povedlo postavit nejenom Sokolovnu, ale že se Vám podařilo položit mnoho symbolických cihel, na kterých stojí naše dnešní demokracie. I díky Vám máme dnes v české republice demokratickou vládu. Tuto demokraticky zvolenou vládu mám tu čest na území Austrálie, Nového Zélandu a v několika pacifických ostrovních státech, zastupovat.

Určitě máte - podobně jako často já - pocit, že bychom mohli a měli mít v našem čele lidi schopnější slušnější a pokornější. Já věřím, že se někdy dočkáme. Zásadní je to, že o tom, kdo nás reprezentuje, můžeme spoluurozhodovat.

S upřímným přátelským pozdravem

Martin Pohl

Ambassador

Embassy of the Czech Republic

Jeho dopis mě skutečně dojal, a doufám, že si jej ti, kteří mu slovo odmítli, přečtou, a v budoucnosti nebudou mít tak naspěch kohokoliv odsuzovat...

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (6)

Z pera Bořka Šindlera

Vzhledem k tomu, že sokolská činnost v oněch letech byla opravdu velmi omezená, pojednejme v této kapitole o dvou ročnicích současně – tudíž o událostech těchto let v knize Kroniky zaznamenaných. Zápisy z roku 1953 jsou jen velice kusé, a v této části kroniky jsou shrnuty jen na třech stránkách. Není uvedeno, kdo ony zápisy vykonal. Hned na počátku prvního zápisu tohoto roku se dovídáme, že stav členstva sydneyjské jednoty činil 119 členů – 93 mužů a 26 žen, avšak stále ještě ani jeden člen dorostu nebo žactva. – 18. února se konala besídka, a to v místnostech YMCA, za účasti 32 členů. Při té příležitosti byla také „aranžovaná malá výstavka časopisů zachycujících slovem i obrazem nadšení sletových dnů“. Dovídáme se také, že cvičení byla opět zahájena „v St. John's Church na Oxford Street Paddingtonu 16. dubna za účasti šesti bratrů a tří sester“. – Na stránce 64 se dočítáme smutnou zvěst o tom, že „poněvadž okrsek nevyvíjel žádnou činnost, jednota poslala dopisy všem jednotám a okrskové jednatelce, aby se zjedнала náprava nebo aby okrsek byl zlikvidován. Odpovědi jednot vyzněly v tom smyslu, že není naděje na oživení, neboť jednoty samy těžce zápasí o život...“. Ani dříve připravovaný sjezd se nakonec nekonal. – Na stránce 65 nalézáme tuto zajímavou zprávu: Ze Sdružení vyšel návrh, aby se všechny kluby, spolky a organizace československé zde v Sydney spojily v tzv. Koordinačním výboru čl. Demokratických organizací za účelem koordinované činnosti kulturní,

sportovní a sociální, aniž by tím byla dotčena nezávislost jednotlivých skupin, a aby se činnost netříštila. Národně politicky aby celá krajanská veřejnost šla v jednom houfu. Ovšem dále se již o této záležitosti ve spisech nemluví...“. Z tohoto záznamu vyplývá, že byl do této Kroniky převeden z nějakého staršího záznamu. Kromě toho je to i další důkaz o tom, že ani v exilu za několika oceány nedovedou Češi nalézt mezi sebou patřičnou vůli k jednotnosti. – Leč jednota nejednota, prvního srpna roku 1953 se konala v Macabean Hall taneční zábava – a tato místnost se v těch letech stala dostaveníčkem českých zábavních podniků. O hudebníky znalé českých a slovenských šlágrů nebyla v oné době nijaká nouze. Z jednoho z posledních záznamů onoho zde uvedeného roku vyplývá, že sokolská jednota v Sydney ani sama neuspořádala oslavu národního svátku, ani se nezúčastnila jeho oslavy s jinými spolky, což vytvořilo naprostou výjimku v tradici Sokola... Kronikář, bohužel nejmenovaný, zakončuje svůj zápis – respektive přepis zápisu ze staršího dokumentu dosud nenalezeného – touto smutnou větou: „A opět jeden těžký rok pro tělocvičnou jednotu Sokol v Sydney se skončil“. Nu, to ještě zapisovatel nemohl tušit, jak čile se rozproudí sokolský život v Sydney v budoucích letech, a ani se mu nesnilo o tom, že bude jednou vystavěna velká budova sokolovny sydneyjské jednoty!

Ani v roce 1954 nedošlo k nijakým převratným sokolským událostem či změnám k lepšímu. V dubnu se konala „pátá valná hromada, starostou přestává být bratr Vávra a stává se jím bratr Rokyta“. Mezi členy výboru se objevuje opět jméno dr. Fr. Kříže, a rovněž i jména manželů Kučerových, jeho jako náčelníka, její jako náčelnice. Na sedmdesáté stránce je zmínka o dr. Jindřichu Andriánovi – že totiž dlouho poskytoval finanční podporu tuberkulosou onemocnělému sokolskému činovníku dr. Schauerovi. Dr. Andrián – ale jsem si jist, že to byl Andreál – byl kdysi československým velvyslancem ve švýcarském Bernu, a po únorovém puči resignoval a setrval v exilu v Curychu, kde jsem ho poznal i já. Onemocnělému bratru Schauerovi se valná hromada sydneyjské jednoty rozhodla poslat dvacet liber – a to bylo bezesporu opravdové bratrské gesto nebohatých bratří a sester v Austrálii. „Na schůzi 13. května byl hlášen stav pokladny po odeslání oněch 20ti liber do Švýcar – 93 liber a 13 šilinků...“. Na téže schůzi snad tehdy vůbec poprvé padlo slovo o postavení Národního domu, a kronikář to vyjadřuje takto: „V závěrce bratr starosta Rokyta informoval výbor o jednáních, která se vedou v krajanských kruzích o postavení Národního domu v Sydney. Jak daleko tato jednání pokročila nelze z dokumentů zjistit, ale v závěru došlo ke kontroverzi mezi starostou a jednatelem, jež skončila resignací starostovou i jednatelevou, který ji oznámil písemně s vysvětlením bratru úřadujícímu místostarostovi. Zřejmě starosta byl pro stavbu, ovšem teoreticky, bez předložení konkrétních návrhů praktického provedení a jednatel ve svém dopise – s jeho důvody nesoúhlasil pro nemožnost tohoto podniku – ... byl proti z praktické stránky.“ K tomu kronikář poznamenává: „Škoda, že my Češi nedovedeme klidně debatovat. Hned vyletíme jako puma a šmahem názor druhého odsoudíme...“. Nu, doba dnes pokročila – leč my Češi jsme jakoby setrvali na bodě soubojů... Kronikář dále zapisuje, že 20. srpna 1954 „se taneční zábava v Sheridanu sice konala, ale ne jako sokolský podnik. Snad jedinkrát za celou dobu našeho života v Sydney se skutečně sešly na přátelském základně všechny tehdejší čl. spolky a organizace v Sydney. Jsou zastoupeni Sokolové, Hockey Club Bombers, Svaz osvobozených politických vězňů a Klub přátel české kultury...“. Zde jsou vyjmenovány všechny tehdejší československé spolky Sydney, a to je obzvláštní pozoruhodnost!... Dalším dokladem české nesvornosti je záznam kronikáře o tom, jak „Na osmého června byla svolána výborová schůze, ale nemohla se konat, neboť se nesešla nadpoloviční většina: ani 5 členů výboru... Funkci jednatele i pokladníka vykonával dr. Fr. Kříž. Bombardoval a prosil členy výboru, aby aspoň navrhli termín, kdy jsou ochotni se dostavit na výborovou schůzi – řadové členstvo už dávno nebylo – ale došlo k ní až 26. ledna 1955 za účasti pěti členů... Po této schůzi se jednota po celý rok 1955 uložila k spánku a tím končí kronika činnosti i pro rok 1955“. Nejen tedy blaničtí rytíři, ale i sydneyští sokolové tou dobou spali spánkem nečinnosti.

Tehdy ještě nemohl kronikář tušit, kdy a jak mohutně se v pozdějších letech obnoví v Sydney sokolská činnost, která nakonec dopomůže i k výstavbě zbrusu nové budovy sokolovny. Sokolská Šípková Růženka pak však přece jen byla v Sydney nakonec probuzena. Kdo ji probudil a jakým políbkem – o tom se dočteme v dalších kapitolách Kroniky.

(Pokračování)

100. výročí bitvy u Zborova (1917), ve které se Češi a Slováci stali národy bojujícími

Dne 2. července 1917 se českoslovenští dobrovolníci bojující na straně ruské carské armády střetli se svými rakouskými protivníky v bitvě u Zborova.

Tato bitva zásadním způsobem ovlivnila cestu Čechů i Slováků k samostatnému státu.

Co však střetnutí předcházelo, jak proběhlo a jaké byly jeho ozvěny v době první republiky?

První čeští dobrovolníci v Rusku – vznik a bojová činnost České družiny

Počátek pozdějších početných čs. vojenských jednotek v Rusku představovala Česká družina. Vznikla již 12. srpna 1914 jako národní dobrovolnická formace v rámci carské armády.

Čs. dobrovolníci se připravovali chránit se účinně proti nasazení bojových otravných látek. Zde výcvik s plynovými maskami v době pobytu na frontě v Karpatech

Tvořili ji čeští krajané, žijící na území Ruska. Nábor dobrovolníků organizovaly krajské spolky. Časné datum jejího ustavení souviselo se zájmem ruského velení, které brzy pochopilo výhody nasazení Čechů na frontě. Jejich očekávaný přínos spočíval zejména v tom, že mohli opatřovat zprávy o nepříteli.

Proces formování České družiny probíhal pod vedením štábu Kyjevského okruhu ruské armády.

Základem se stalo 720 dobrovolníků, zvaných Starodružiníci.

V bojovém nasazení příslušníci družiny uskutečňovali výpady menšího rozsahu, v blízkosti nepřítele rozhazovali letáky a získávali zajatce.

Koncem roku 1914 se stav jednotky zvýšil příchodem dvou set nových mužů, bývalých zajatců – pro ně se používalo označení Novodružiníci.

Nepřítel činnost českých dobrovolníků záhy zaznamenal. Rakousko-uherské velení proto vydalo rozkaz zajaté Čechy po identifikaci odsoudit k trestu smrti. Několik dobrovolníků bylo po zajetí skutečně popraveno. Česká družina ztratila na frontě 48 padlých.

Česká družina se změnila k 15. lednu 1916 na Čs. střelecký pluk. Na počátku se skládal z osmi rot a sloužilo v něm 1 597 mužů.

Útvar stále nebojoval jako celek, po rotách byl rozptýlen u jednotlivých ruských armád a divizí. Velel mu dosavadní velitel České družiny pplk. V. P. Trojanov, charakter bojové činnosti zůstal nezměněn. Jeho velitelství se stalo již 15. května 1916 základem pro Čs. střeleckou brigádu.

Čs. střelecká brigáda před bitvou u Zborova

K historicky nejvýznamnějšímu bojovému nasazení Čs. střelecké brigády se začalo schylovat v souvislosti s přípravami ruské armády na tzv. Kerenského ofenzívu. Plánovala se zjara 1917.

Její hlavní úder byl stanoven na směr Tarnopol – Lvov. Provést jej měly divize jihozápadní fronty. **Na čele útoku měly z rozhodnutí ruského velení nastupovat výhradně nejspolehlivější úderné útvary, tvořené dobrovolníky.** Mezi ně se z vlastní iniciativy přihlásila i **Čs. střelecká brigáda.**

Problémy ve výcviku a nedostatky v materiálním vybavení jednotky vedly k tomu, že byla koncem června 1917 zařazena do XLIX. (49.) sboru 11. armády, jenž se připravoval k útoku na méně významném směru.

Čs. střelecká brigáda, zřízená 19. května 1917 v Ivani, se poprvé začala soustřeďovat jako celek. Tvořili ji:

- 1. čs. střelecký pluk Mistra Jana Husi (vznikl 18. 5. 1917),**
- 2. čs. střelecký pluk Jiřího z Poděbrad (vznikl 19. 4. 1917) a**
- 3. čs. střelecký pluk Jana Žižky z Trocnova (vznikl 15. 3. 1917).**

Její sílu reálně reprezentovalo sedm početně poddimenzovaných praporů pěchoty o celkovém stavu 3500 mužů.

Jednotka se před bojem potýkala s řadou problémů. Nedostávalo se jí těžkých kulometů a minometů. Lehké kulometry chyběly zcela. Výstroj mužstva neodpovídal ročnímu období. Brigádě scházelo organické dělostřelectvo. Ve svém úseku obdržela jako posilu pět baterií ruské 82. dělostřelecké brigády. Velitel Čs. brigády plk. V. P. Trojanov nikdy nevelel celé jednotce. Ruští velitelé povětšinou selhali ještě před bojem. Plán útoku museli vypracovat čs. důstojníci z pozice velitelů rot, výjimečně praporů. Přesto zvládali úkoly, pro něž nebyli teoreticky předurčení a připravováni. Četné slabiny vyrovnávala vysoká morálka, kázeň a dosavadní bojové zkušenosti čs. dobrovolníků.

Čs. střelecká brigáda převzala svůj úsek v noci z 21. na 22. června 1917.

Měřil 6,5 km a nacházel se jihozápadně od ukrajinské obce Zborov (severozápadně od Tarnopolu) mezi osadami Pohrebce na severu a Jozefowka na jihu.

Na straně nepřítele stála 37. pěší brigáda 19. pěší divize s 35. plzeňským a 75. jindřichohradeckým pěším plukem. Zasaňoval sem i úsek 86. pěšího pluku 32. pěší divize. Obě divize náležely k IX. sboru 2. rakouské armády. Po přisunutí záloh šlo o celkem 5 500 mužů. V dělostřelectvu nepřítel převyšoval čs. stranu minimálně čtyřikrát. Část rakouských jednotek byla v daném úseku nasazena již téměř rok. Nepřítel měl k dispozici kvalitně vybudovanou obranu a útok očekával.

Průběh bitvy u Zborova 2. července 1917

Úderu na nepřátelskou obranu předcházela dělostřelecká příprava, zahájená v 05.15 hod. Palebné zdroje protivníka ale příliš neohrozila.

Do přímého útoku nastoupila jako první úderná skupina I. praporu 1. čs. střeleckého pluku. Z výchozích postavení vyrazila několik minut po deváté hodině. V půl desáté se do útoku zapojil i 2. čs. střelecký pluk. Čs. úder byl veden s nevídanou dynamikou.

Již v deset hodin padlo 1. rakouské obranné postavení, a to v celém útočném pásmu Čs. brigády. Krátce poté přestalo vzdorovat i 2. obranné postavení. 1. čs. střelecký pluk následně z vlastní iniciativy napadl i 3. postavení, i když svůj útočný úkol již splnil. Totéž učinily i části 1. a 3. čs. střeleckého pluku.

Sousední ruské jednotky nedokázaly držet krok s rychle se rozvíjejícím útokem Čs. brigády. Kolem 15. hodiny se čs. útočné sledy zkonsolidovaly a navázaly vzájemná spojení.

Čs. střelecká brigáda zdaleka překonala plán útoku. Postoupila do hloubky přesahující čtyři kilometry. V boji zajala 4 000 nepřátelských důstojníků a vojáků.

Množství zajatců nakonec převyšovalo její vlastní početní stav. Ukořistila 20 děl a značné množství pušek, kulometů a dalšího vojenského materiálu.

V boji padlo 167 mužů včetně pěti velitelů rot. Dalších 17 zemřelo na následky zranění v následujících dnech. Nezvěstných zůstalo 11. Množství raněných se odhadovalo v rozmezí od necelých devíti set po více než 1000. Dalších 320 dobrovolníků padlo v bojích, v nichž Čs. brigáda odrážela protiútoky nepřátelských vojsk za tzv. tarnopolského ústupu. Během těchto červencových bojů si zachovala bojeschopnost jako jedna z mála jednotek ruské armády, na níž rozkladně působila bolševická agitace.

Čs. bojovníci uplatnili za útoku u Zborova metody boje, jež se projevíly v podmínkách východní fronty jako novátorské.

Šlo zejména o vynikající souhru menších úderných skupin (6–12 mužů), které postupovaly s maximálním využitím terénu. Prudká rychlost jejich pohybu na bojišti paralyzovala nepřítele a zaskočila současně i velení na ruské straně.

Čs. brigáda nastoupila do boje bez jakéhokoliv výcviku v zákopovém boji. Její bojovníky charakterizoval výjimečný bojový elán a vysoký smysl pro efektivní improvizaci v boji.

Význam Zborova pro vývoj čs. odboje v Rusku

Zaslouženě proslulý bojový úspěch Čs. střelecké brigády z 2. července 1917 znamenal nesmírný politický kapitál. Představitelé Čs. národní rady jej využívali při složitých, náročných a zdoluhavých jednáních s představiteli dohodových mocností jako doklad válečné aktivity Čechoslováků. Odtud plynul Masarykův stěžejní argument, že Zborovem se Češi stali národem bojujícím.

Střetnutí u Zborova 2. července 1917 (nebylo jen důležitým vojenským vítězstvím čs. jednotek, znamenalo i velkou podporu na politickém kolbišti). Od Zborova vedla cesta k vzniku samostatného československého státu.

Další události:

Ohlas vítězné bitvy a úspěšného nasazení brigády za tarnopolského ústupu vedl ve specifických ruských poměrech k zásadní změně postoje prozatímní vlády vůči zájmům čs. odbojového hnutí. Dřívější váhavý přístup vystřídala jednoznačná podpora. *Ruská exekutiva povolila neomezený nábor dobrovolníků, což byl rozhodující předpoklad pro další sílení čs. vojska.*

Příliv nových sil dovolil již brzy organizovat nové vyšší jednotky.

Původní Čs. střelecká brigáda **se k 19. září 1917 rozrostla na 1. čs. střeleckou divizi, jež nesla čestný název Husitská.**

Skládala se z

- 1. střeleckého pluku (sp) Mistra Jana Husi,**
- 2. sp Jiřího z Poděbrad,**
- 3. sp Jana Žižky z Trocnova a**
- 4. sp Prokopa Holého.**

Od 26. července 1917 existovala **2. čs. střelecká divize, jež se formovala v Borispolu.** Tvořil ji

- 7. sp Pražský T. G. Masaryka,**
- 6. sp Hanácký,**
- 7. sp Tatranský a**
- 8. sp Slezský.**

Kromě uvedených vyšších jednotek vznikla **9. října 1917 - Čs. záložní brigáda se sídlem v Žytomyru.** Základem jednotky se stala komise pro formování čs. jednotek. Již 16. listopadu 1917 brigáda prošla reorganizací a změnila se na ***Inspektorát čs. záložních vojsk.***

Organizační výstavbu završil vznik Čs. sboru, nejvyššího čs. velitelství v Rusku.

Od **9. října 1917**, kdy byl zřízen z rozhodnutí ruského vrchního velení, jej tvořily 1. a 2. čs. střelecká divize, Čs. záložní brigáda a zcela nově stavěné dělostřelecké, ženijní, spojovací, technické a týlové jednotky.

Dne 21. listopadu 1917 vznikla 1. dělostřelecká brigáda Jana Žižky z Trocnova, dislokovaná v Miropoli a podřízená 1. čs. střelecké divizi.

2. čs. dělostřelecká brigáda byla postavena 26. listopadu 1917 v Ostrožnici. Podléhala 2. čs. střelecké divizi.

Početní stav sboru činil na konci roku 1917 již 38 500 čs. dobrovolníků, přičemž se předpokládal další nárůst.

Další přítomnost Čs. sboru na východní frontě ztratila smysl po brestlitevském míru (uzavřen 3. března 1918) mezi sovětskou vládou a centrálními mocnostmi.

Čs. útvary v nové organizaci sboru zasáhly poprvé do boje nedlouho poté ve dnech 8. – 13. března 1918 u Bachmače. Houževnatou obranou proti německým vojskům zabránily hrozícímu obklíčení a současně umožnily odjezd všem čs. vlakovým transportům z Ukrajiny na východ.

V prosinci 1918 Čs. sbor čítal již 61 000 příslušníků. 4100 čs. dobrovolníků v Rusku padlo. Při reorganizaci Čs. sboru na počátku února 1919 vznikla ještě 3. čs. střelecká divize. V letech 1919–1920 bylo z Ruska do ČSR evakuováno ve 40 lodních transportech 67 730 osob (56 459 vojenských osob 11 271 civilistů).

Zborov ve vojenských tradicích

Zborov se stal základem tradic čs. armády.

Se vznikem samostatného státu se zrodila nejprve idea vybudovat **hrob Neznámého vojína**, bojovníka za národní a státní svébytnost. Uloženy v něm měly být ostatky jednoho z padlých příslušníků Čs. brigády. Ministerstvo národní obrany (MNO) vyslalo v červnu 1922 na památné bojiště zvláštní komisi. V té době se Zborov nacházel v Polsku. Exhumace ostatků jednoho z čs. dobrovolníků se uskutečnila 22. června 1922 v místě společného hrobu. Idea jejich důstojného uložení se realizovala 1. července 1922. Rakev s ostatky Neznámého vojína byla svěřena do ochrany pražského primátora a uložena v kapli patronů země české ve Staroměstské radnici.

MNO, Ministerstvo zahraničních věcí, Čs. obec legionářská a Památník odboje zorganizovali při příležitosti 10. jubilea vítězné bitvy proslulou tzv. Národní pouť ke Zborovu.

Uskutečnila se ve dnech 1. – 4. července 1927 za účasti 1 500 občanů z Československa

Vedle společného hrobu čs. dobrovolníků u obce Cecová v prostoru Zborova byl v letech 1926–1927 vybudován památník, zvaný bratrská mohyla. Návrh připravil architekt Jaroslav Rössler.

Výroční den památné bitvy získal postavení nejvýznamnějšího armádního svátku 30. června 1928.

Od té doby byl Zborov slaven jako druhý nejvýznamnější státní svátek po výročním dni vzniku republiky. Před rozbitím státu se nejrozsáhlejší oslavy uskutečnily v souvislosti s 20. jubileem. Dne 4. července 1937 se na strahovském stadionu konala proslulá vzpomínková slavnost.

Čs. armáda pro ni secvičila živý obraz zborovských bojů. Spojitost odkazu Zborova a jeho motivačního vlasteneckého akcentu s tehdejšími projevy odhodlání bránit nacismem ohroženou vlast se projevila s mimořádnou silou.

Zborovská tradice žila s nemenší intenzitou a těšila se stejné vážnosti a úctě i v dobách bojů za obnovu čs. státnosti v letech 2. světové války. **Zborov se oficiálně připomínal až do roku 1950,** kdy jej komunističtí ideologové odstranili spolu se vším, co ještě odkazovalo na demokratickou minulost novodobého čs. vojenství.

Pro krajany – napsala a sestavila podle dostupných archivních dokumentů Eva Rezníčková.

Varování

Z internetu Matěj Lukša

Trvalo to nějaký ten pátek, než jsem dostal tu správnou náladu. Jak se správně česky říká, dostal jsem se do té “right frame of the mind”. Dlouho se mě to převalovalo v kebuli, až to konečně vykrytalizovalo a začal jsem bušit do klábosnice.

Před pěti lety jsem napsal úvahu pod názvem „Kdo jsme a kam jdeme“. V této jsem se zamyslel nad naší národní povahou, a jak se projevuje u nás, kteří nežijeme tam, kde jsme se narodili, ale různě po světě. Nezabýval jsem se však našimi morálními kvalitami.

Zúžím toto psaní na okruh krajanů, které jsem poznal já sám. Jak zde v Austrálii, tak i různě po světě. To aby byla informace z první ruky. S uspokojením mohu prohlásit, že drtivá většina jsou lidé čestní, upřímní a morálně vyspělí. Prostě z rodného hnízda vyletěli do světa zřejmě ti lepší, soudě tak podle toho co se děje v bývalé vlasti.

Protože výjimka potvrzuje pravidlo, tak v řadách krajanů jsem ke svému zklamání poznal i ty, kteří se pohybují na spodině slušné společnosti a lidské společnosti vůbec. Bez mrknutí oka dovedou lhát, podvádět a okrádat ty, kteří jim věří, či donedávna věřili. Za celou dobu jsem poznal takové jedince jen čtyři, a právě před jedním z nich bych vás rád varoval.

Nepíše se mně to lehce, ale hovor s postiženými je ještě těžší. Protože nepotrestané zlo má tendence se vracet a společnost, ve které žijeme, nemíní ochránit postižené, okradené jedince ale ty, kteří se krádeže dopustili, tak bych rád ukázal na toho, kterého je třeba se vyvarovat, ať slibuje, co slibuje a tváří se jako archanděl Gabriel. To proto, aby snad nepoškodil ještě jiné lidi. Varovat vás před ním považuji to za svoji morální povinnost. Pochopitelně postižení jsou ti z první kategorie. Lidé slušní, snad až naivně důvěřiví a po dlouhá léta si na chléb vezdejší tvrdou práci vydělávající. Tito už ve své většině dosáhli penzijního věku a pobírají ve své většině starobní penzi. Jen někteří jsou „self funded retirees“, kteří byli ve svém pracovním počínání a úsilí tak finančně úspěšní, že starobní penzi nedostali.

A právě tyto, dalo by se říci sociální případy na státní podpoře, jeden gauner žijící v České republice, bez skrupulí, bezcharakterně a zcela chladnokrevně se snaží připravit jak už o jakoukoliv částku peněz tak i o rodinné památky a mementa o rodinných příslušnících z doby minulé. To vše pro jeho soukromé muzeum.

http://brno.idnes.cz/zakusil-nesvobodu-a-tak-o-ni-jan-kratochvil-otevrel-v-brne-muzeum-pyp-/brno-zpravy.aspx?c=A100421_160050_brno-zpravy_aja

<https://www.brno.cz/brnensky-metropolitan/brnensky-metropolitan-rozhovory/rozhovor-jan-kratochvil-cervenecsrpen-2015/>

Ano, podepsal se na něm totalitní režim komančů a tak jeho myšlení, charakter a morálka jsou takto „poškozené“. Vím to proto, že jsem se s ním setkal osobně a prožil společně i s jeho ženou dva měsíce. Cestovali jsme po Austrálii a navštěvovali různé krajany v různých, mnohdy pro Evropana dosti exotických lokalitách. Čím více krajanů jsme navštívili, tím více jsem se za něj styděl, jak je dovedně využíval a zneužíval. Už jen jeho milionové restituce, o kterých dovede donekonečna hovořit, zní podivně. Je zajímavé, že jeho bratři Jiří – spisovatel Jiří Kratochvíl a Jef – fotograf Jef Kratochvíl o restituce zájem neprojevali a se svým otcem, se kterým se setkal poprvé ve svých 38 letech po plyšáku, kdy se tento vrátil z exilu, si nerozuměl. Vůbec se nedivím, že se tento starý, politicky stále bystrý a politickým vývojem po plyšáku zklamaný muž opět vrátil do země, kde dříve byl v exilu a kde zanedlouho zemřel.

Josef Kratochvíl (pedagog) poznal, že komanči mu tohoto syna „ukradli“. Zaseli do něj komančský charakter a morálku ne nepodobnou těm co kdysi fungovali v nechvalně známém „prognostáku“. Udělat cokoli co poslouží jeho záměru, ať už jakémukoli. Pragmatik non plus ultra. Takže on, za to kdo vlastně je, ani nemůže. O to se postaraly komančské výchovné instituce kterými v mládí procházel a které ho vychovávaly k obrazu svému. Nedivím se, že na stránkách Wikipedie jeho bratrů i otce není jako příbuzný uváděn. Zřejmě se za něj stydí, zrovna tak jak se v něm zklamal i jeho otec. Tuším, že právě jeho vnitřní zmatek že je „nikdo“, anebo kdo je a kam patří, ho přiměl k založení muzea exilu, jehož exponáty získával a získává způsoby ne zrovna „košer“. Tento jedinec je vlastně hoden politování. Kdyby vyrůstal jako jeho bratři, tak by z něj byl pravděpodobně „rovný“ člověk jako oni. Nu, v dobrém jsme se nerozešli, dokonce mě hrozil žalobou a soudním stíháním.

Nedivte se proto jeho obětím, že si nyní, po jeho krajně chladnokrevných a morálně hnusných činech myslí, že byly zneužity a některé i okradeny. Dověděl jsem se, že se chystá opět rozprostrít svoje síť v Austrálii a proto bych na něj rád upozornil, aby snad do jeho léčky nepadli další slušní a důvěřiví občané, aby se historie

neopakovala. Prý má namířeno i na trampskou komunitu. Doufám, že ho kamarádi trampi pošlou rychlým krokem tam, kde slunce nikdy nesvítí.

Takže dotyčného bych si raději držel hodně daleko od těla, i když oproti jiným, jemu podobným je jen amatér. Jak je známo, existují zde jedinci, kteří ukradli, anebo už jakkoliv vymámili ze svých obětí miliony, a stát je před věřiteli chrání. Pokud by snad někdo z ctěných čtenářů tohoto článku věděl jak jeho oběti odškodnit a ze zloděje vyždímat co nakradl, tak jejich rada by byla postiženými opravdu vítaná.

Od Moháče k dnešku a ještě jednou tak daleko

8. 3. 2017

Neviditelný pes *Luděk Frýbort*

František Palacký ukončil své Dějiny národu českého rokem 1526, kdy Ludvík Jagellonský, král český a uherský, padl v bitvě u Moháče. Dělí nás od ní 491 let; i pokouším se odhadnout: jak může vypadat svět za dalšího zhruba půl tisíciletí? Bude ještě vůbec nějaký svět? Totiž... kolem své osy se otáčet jistě bude; ale budou na něm žít ještě nějakí lidé? Jestli ano, kolik a v jakém stavu?

Jsem už věkovitý kmet a mohlo by mi to být jedno; znepokojuje mě nicméně, že politika i veškerá společnost naší doby žije výhradně dneškem. Budoucnosti jako by nebylo, půltisícileté ani žádné jiné; přitom úspěch západní civilizace byl založen na předvídatosti, na schopnosti plánovat o dlouhé úseky času dopředu. Kam se poděla? Zdráhají se naši političtí a intelektuální vůdcové pohlédnout do zrcadla budoucího času bojíce se, co by v něm nedejpámbu spatřili? Zkusme to za ně. Neboť doba nevoní právě růžemi, světu hrozí ne jedna, ale celá sbírka pohrom, a bylo by naléhavě třeba se na ně připravit. Snad ještě není úplně pozdě.

Pohroma ústřední a nejhroživější slove přelidnění. Když král Ludvík zahynul v moháčských bažinách, hostil svět půl miliardy duší. Když otec národu Palacký dopisoval své „Dějiny“, dotáhly to řečené duše už na jednu a čtvrt miliardy. O půl století později zpíval pan Werich „Svět patří nám, pro všechny dosti místa...“. No, možná ještě nějaké bylo, ale pomalu už přestávalo být. Dnes dosáhla demografická křivka sedmi a půl miliardy a stoupá strmě dál... kam až? Zastaví ji něco? Obávám se velice, že zastaví: všeobecný kolaps provázený hladomory a rozkladem všech funkcí, vesměs v zemích nazývaných eufemicky rozvojovými. Spatřuje-li kdo útěšnější budoucnost, prosím o laskavé sdělení, z čeho svou naději odvozuje.

Nešalme se. Už dnes se dostala nejedna, zejména africká, země na hranici úživnosti, některé i za ni. A lze mít za to, že jich bude přibývat, leda by tamní národy nechaly svého děsivého množení. V to ale nelze doufat; prozíravost není zrovna jejich ctností, to by nebyly tak rozvojové. Lidé se z nich snaží spasit útekem do zatím prosperující Evropy... no, taky bych se na jejich místě asi koukal spasit. Jsme ale, k čertu už jednou, povinni je přijímat? Zvlášť když si svou fenomenální množivost přinášejí s sebou?

Buďme milosrdní, spínají ruce lítostivé duše. Pomáhejme těm zoufalým lidem, co v nasazení života prchají po zemi i po moři, aby u nás našli nový, nadějnější domov. No, dejme tomu. Bezpochyby je milosrdenství cit krásný, následováníhodný a jaký ještě chcete, jenže, jakáž pomoc, problém přelidnění a z něj vyplynuvšího stěhování národů neřeší; a vyhlídku do budoucna – ani nemusí být půltisíciletá – už teprve ne. Zanechme iluzí: buď chceme příštím generacím svého rodu zachovat snesitelné životní podmínky, nebo je nám jejich budoucnost lhostejná. Pakli není, neobejdeme se bez omezení živelného přistěhovalectví, nemáme-li dopadnout jako Sýrie nebo Somálsko.

Vida, Sýrie a Somálsko, o dalších adeptech téhož osudu nemluvě. Nespadly do něj náhodou ani pletichami globalizátorů nebo komu se tak ještě stalo obyčejem připisovat vinu za nejrůznější maléry, nýbrž rozkladným působením náboženství, jehož jméno jest islám. Co bychom také chtěli od věrouky ustrnulé způsobem myšlení i konání ve století sedmém. Chtě nechtě musíme velmi bedlivě regulovat příliv migrantů z přelidněných tzv. rozvojových zemí, ještě mnohem bedlivěji se však musíme bránit průniku islámu, máme-li aspoň částečně – úplně to asi už nepůjde – zajistit rozumnou existenci svým potomkům do dalších a ještě dalších pokolení, jelikož ne námi končí dějiny.

Prognostika je řemeslo ošidné, omylů plné, ale pro jednu to můžeme zkusit: představit si život na matičce Zemi v roce 2517. I sázím si na nos prorocké brejle a vidím dvojí alternativu. Jednou je svět zalidněný půldruhou miliardou duší, což je zhruba bod, na němž se nalézala demografická křivka, než vystřelila téměř kolmo vzhůru k dnešnímu, nic si nemalujeme, nezvládnutelnému stavu. Země, které nedokázaly ukrotit svou množivost, tudíž zejména africké, ale také například Indie, jsou osídleny velmi řídko nebo vůbec nijak. Většinu ostatního světa obývá potomstvo dnešní západní civilizace, život však nevede nijak zvlášť luxusní. Poklady země, k nimž počítáme krom ropy a rud i sklářský písek, cihlářskou hlinu, cementárenský slín, patrně i uhlí a jiné materiály, jsou vyčerpané nebo se blížící vyčerpání; chtě nechtě se lidstvo obrací k materiálům obnovitelným – když je dnes tolik řečí kolem té obnovitelnosti – tedy zejména k dřevu. Naštěstí vyliďněné země zarostly novým lesem, takže je kde dřevo brát. Doprava... nejspíš zase koníčky a volskými potahy, když je s ropou amen. Další potíž může spočívat v energii; nebude-li dost brzy vyřešen problém jaderné fúze, větrníčky a sluneční panely to nespasí. A tak dále. Vše v jedno shrnuto: naše potomstvo v roce 2517 bude nuceno žít skromněji a vesměs se dožívat i kratšího věku. Pobíhat s pazourkovým sekeromlatem v rukou bohdá muset nebude, jistý návrat ke starým a zapomenutým metodám však bude nevyhnutelný. Určitou kompenzací toho stavu bude spousta neporušené nebo se vzpamatovávající přírody, plně zvěře a ptactva nebeského, když ne k užítku, aspoň k potěše.

Alternativou č. 2 je lidstvo – rozvojové zejména – namnožené do dvaceti miliard nebo se tomuto číslu blížící. Nestane-li se něco zásadního, bude této mety dosaženo někdy kolem roku 2100. Ale i kdyby to mělo být o století nebo dvě později, výsledek v pětisetletém horizontu je týž. I ukazují mi prognostické brejle zemi nesličnou a pustou, jak ji Písmo svaté líčí na počátku stvoření, ledaže navíc posetou zpráchnivělými kostmi někdejších obyvatel.

Uznávám, že obrázek budoucnosti, jak jsem jej vykreslil, je poněkud extrémní; že skutečnost může vypadat ne úplně – dnešní stav nezakonzervujeme, ani kdybychom se pozlatili –, ale o něco jinak a příznivěji. Jen trouba však si vybere ze všech alternativ tu nejkrásnější a diví se pak náramně, že šlo všechno jinak a šejdrem; kdo je rozumný, vezme v úvahu všechny možnosti včetně nejnepríznivější, a právě ji. Neboť na dobrý vývoj věcí se připravovati netřeba, na maléry a průšvihy však sakramentsky ano.

Sonda do německé mysli aneb Desatero přikázání migrantových

Neviditelný pes *Luděk Frýbort* 26. 9. 2016

Musím ocenit bezvýhradnou oddanost, s níž týdeník Respekt hájí slova a skutky paní Angely Merkel v těch uprchlických patáliích; taková se po roce zkušeností už stěží najde i v samotném Německu. Za příklad mohou sloužit dva články 36. čísla, v nichž pan Tomáš Lindner přdestřel českému čtenářstvu takovou sbírku jednostrannosti i pravého korektnostního šmajchlířství, že by byla radost všechny popořadě podrobit kritice. To by ale vznikl spis přesahující trpělivost čtenářů Neviditelného psíka; už takhle mě kárají za moc, moc dlouhé traktáty. Pročež jen k tomu nejhlavnějšímu:

Angela Merkel, píše pan Lindner, otevřela hranici a vyvolala celonárodní hnutí solidarity... nonono, pomalu s tím celonárodním hnutím. Jakožto německý občan a přímý pozorovatel bych si něčeho takového musel všimnout, ale opak je skutečností: koho znám ve svém bližším i vzdálenějším okolí, nikdo se s postojí paní kancléřky neztotožňuje a v témže duchu se vyjadřují i jiní hodnotitelé z okruhu zase svých vlastních známých. Také internet je nesouhlasných vyjádření plný, kdežto obhajoba merkelistické politiky se skoro ani nevyskytne. I odhadl bych rezervoár merkelismu v německé veřejnosti na nějakých deset, maximálně patnáct procent, což je ovšem obtížno si ověřit. Je tomu tak, že z Německa dosud nevyprchal pocit zahanbení za nacistické zločiny a lidé se k svému názoru přiznávají neradi, je-li v rozporu s tím, co píšou noviny, a říká televize; to může v povrchním pozorovateli vzbudit mylný dojem souhlasu. Navíc: kdo se vysloví k uprchlickému problému kriticky, snadno se dočká označení za pravicového extrémistu, ne-li za nacistickou pakáž, jak už jsme

také slyšeli z úst státnických; i je v současném Německu k vyjádření nesouhlasu s oficiální linií třeba už velké porce občanské kuráže, a ta není dána každému.

Probouzí se spící německé národovectví a nechutí k cizincům, jehož mluvčím se stává Alternativa pro Německo... také proti tomu si dovolím se ohradit. Není žádné paušální nechuti k cizincům, tak pravím! To bych ji musel jakožto naturalizovaný cizinec sám pocítit, ale nepocítuji, stejně jako tisíce ostatních v Německu žijících Čechů, Slováků, Maďarů a jiných takových. Běhá po něm i nemálo Vietnamců, Korejců a Číňanů, a ani na ně nikdo záštiplně nezahlíží. Jiná etnika si vysloužila ne bezdůvodnou nechutí, nýbrž špatnou pověst, takže se k nim domácí člověk staví přinejmenším rezervovaně. Nedobrá pověst má své důvody a je pokrytecké je zamlčovat. A hloupé, to taky; zamlčený problém není problém vyřešený, spíš bytní a košatí, jak se čím dál zjevněji ukazuje nejen v Německu.

S tím souvisí další... nechci hned mluvit o pokrytectví; možná jde pouze o neznalost, danou delším časovým odstupem. Je si pan Lindner jist, že nápor milionu nových příchozích a jejich integraci Německo zvládne... jako před 25 lety znovusjednocení Německa? Nu, zvládlo Německo i jiné a obtížnější patálie; připomněl bych zejména dvanáct milionů poválečných vyhnanců – co je proti tomu ten dnešní milionek – ze zemí, osvobozených ke své veliké smůle sovětskou armádou. Jenže, to byli, prosím pěkně, lidé téže civilizace, týchž tradic, týchž kulturních návyků. I nebylo jim obtížno... či spíš obtížné to bylo sakramentsky, ale dokázali se v krátkém čase v napadřtí rozbombardovaném Německu začlenit; usilovnou prací vytvořit z té bídy legendární hospodářský zázrak. Kdo očekává něco podobného od příchozích tohoto času, musí si dát líbit nařčení z naivity, když z ničeho horšího.

Byla řeč o integraci; podívejme se tedy na zoubek i této okolnosti, svou řešitelností blízké kvadratuře kruhu. Nic si nemalujeme; veškeré pokusy o včlenění migrantů do domácí společnosti jsou k ničemu, chybí-li jim k tomu vůle; a vůle chybí, chybět musí tam, kde převážná část příchozích je přesvědčená o nadřazenosti svého kulturního, společenského atd. způsobu nad mravy a zákony hostitelské země. Je hodno pozoru, jak se v celém mnohastránkovém páně Lindnerově elaborátu jen jednou a mimochodem mihne slovo islám; přitom je v něm zakleta tajenka celého rébusu. Zanechme darmých iluzí: muslimy, přesvědčené o své absolutní, samým Bohem zjevené pravdě, k integraci do západního životního způsobu nepřimějeme, ani kdybychom si dali obě nohy za krk; spíš budeme muset čelit snaze o ovládnutí zemí, do nichž se nezávaní (leďa paní Merkel) vedrali. Kdo si představuje něco jiného, líbeznějšího, ať si, k čertu už jednou, přečte korán.

Ve srovnání s těmito čtyřmi body jsou všechno ostatní už jen detaily, čímž není řečeno, že bezvýznamné. Dle sdělení na stránce 18 podporuje kancléřčina rozhodnutí 80 procent Němců, kdežto na stránce 21 má důvěru 45 procent Němců... inu, jakýsi rozpor se vloudil. Nepříkrášená skutečnost je taková, že kancléřčina popularita den ode dne klesá; a jak by také neklesala, když jí co chvíli zacloumají takovéto zprávy:

– Ukázalo se, že nebozí uprchlíci před hrůzami války, žijící v Německu na nejzákladnější sociální podpoře, jezdí na dovolenou přesně do týchž zemí, odkud s holými životy prchali. I jest něco v nepořádku buď s těmi válečnými hrůzami, nebo s tou podporou. Nechme hovořit čísla: činí řečená podpora 287 až 359 € na osobu, na dítě do šesti let 84 € (o starších nejsem zpraven, ale méně to nebude). Nu, a když je takových dětí šest nebo i víc, k tomu bezplatné ubytování, stravování a řada jiných bezplatností, to se to jezdí na dovolenou, podívat se, jestli se to v drahé vlasti pořád ještě řeže.

– Z řeckého ostrova Lesbos se hlásí, že se tam pobili afghánští uprchlíci se severoafričtými, přičemž do mrtě zdemolovali své ubytovny, takže teď, chudáci, nemají kde spát. To je dosti výstražné upozornění pro všechny, kdo ještě doufají, že uprchlíci jsou základem příštího hospodářského zázraku, jak se (viz str. 21 svrchu zmíněného čísla Respektu) radoval pan Dieter Zetsche, šéf to koncernu Daimler. Chachachá, zachvívá satanský smích hrudí mou. Spíš ostražitosti je třeba než blahých nadějí: kdo z těch, kteří se – samozřejmě bez dokladů – prohlásili za Syřany či Iráčany, jimi opravdu jsou? Co si máme myslet o těch, kdož se – rovněž bez kouska dokladu – vyhlásují za lékaře a inženýry?

– Osmnáctiletý uprchlík údajně ze Sýrie hrdě oznámil, že – samozřejmě! – vlastní padělaný pas, a že je to tak správně. Nu což. Lze si v Turecku pořídit falšovaný pas kterékoli země za jednu tisícovku evropskou, což je pro mnohého s holým životem

prchajícího běžence pakatel. Jak posloužil zmíněný mladík důvěryhodnosti celého uprchlického hnutí, posudíž každý sám.

– Dozvídám se ze Švédska – ale ani v Německu nejsou takové případy vzácností – že mladiství uprchlíci z kategorie tzv. nedoprovázených dětí se po bližším přezkoumání projeví být o pět i více let staršími, než jak uvádějí. Co se dál děje s dětmi, jimž na bradě vyrážejí fousy, mi není přesněji známo; jisto je pouze, že důvěra veřejnosti je zase jednou pořádně nalomena. Čemu se dá vůbec ještě věřit? Není celá ta uprchlická krize jeden obrovský švindl? Kdo ubohým běžencům financuje jejich pěkně drahé mobilní telefony? Odkud mají ty tisíce dolarů či eur, za něž nonsalantně jezdí taxíky napříč Německem a ze země do země?

Narovnejme si brejle: jen nevelký zlomek té záplavy si zaslouží titul politického nebo, jak se v Němcích vznešeně říká, ochranu hledajícího (Schutzsuchende) uprchlíka. Absolutní většina jich hledá východisko z bídy jejich zdevastovaných zemí, což je pochopitelné; taky bych hledal, být v jejich kůži. Jenže takto nahlíženo, měly by nárok na přesídlení do Evropy dvě třetiny světové populace. Ať chceme či nechceme, nemůže Západ pojmout všechnu bídu světa, leda by zatoužil zruinovat sám sebe. Což, jsou i tací, že si nic krásnějšího nedovedou představit.

Avšak nechám už jeremiád a vyjmenuji ze své vlastní uprchlické zkušenosti desatero příkázání, jichž by ve vlastním zájmu měl dbát každý, kdo hledá útulek v cizí zemi.

1. Nelži a nepodváděj! Nedělej ze sebe, co nejsi! To nejcennější, s čím uprchlík může začít nový život, je dobré jméno a z něj plynoucí důvěra. Nenič ji sobě ani jiným! Nediv se a nepohoršuj nad nevlídnými reakcemi, pakli sis ji zničil!

2. Nepřenášej do hostitelské země své domácí vzteky a různice! Perou se na ulicích Kurdové s Turky, Afghánci s Araby... třeba na to mají právo. Ohlásili na úřadě demonstraci, i demonstrují, občas si navzájem rozbíjejí hlavy flaškami. Jde však kolem domácí člověk a zlobně si vrčí – pakáž jedna jako druhá, kdyby ji čert vzal! Komu záleží – a mělo by sakra záležet – na akceptanci většinovou společností, nečiň toho. Svě předsudky a averze si spánembohem pěstuj mezi svými, na veřejnost s nimi ale nelez.

3. Nauč se jazyku! Třeba klopotně, třeba s chybami, pořád lepší než se potácet životem jako hluchoněmý. Čti místní noviny, prolouskávej se knížkami, poslouchej televizi a hlavně mluv, mluv a nestyď se. Cizího přízvuku se nezbovíš nikdy, lidé ti to ale nebudou předhazovat, spíš to shledají zajímavým, někdy i roztomilým.

4. Nerozsévej kolem sebe svinčík! Je-li ve tvé staré vlasti zvykem házet odpadky na zem nebo z okna, lidé této země si potrpí na čistotu a pořádek; a budou tě hodnotit podle toho, jak je zachovávaš.

5. Nechovej se vyzývavě! Stroj se, jak se strojí lidé kolem tebe; svá zavnutí hlavy, pletené čepičky, roucha na paty si nos doma, když bez nich nemůžeš být, na ulici se s nimi neukazuj, chceš-li být přijat v zemi za hosta. Leda bys nechtěl; pak si ale musíš nechat líbit otázku, proč ses, k čertu, stěhoval někam, kde se ti nic nelíbí, a kdečím se cítíš uražen.

6. Zapomeň na svou mužnou nadřazenost! Ocítl ses v zemi, kde oboje pohlaví požívá nejen týchž práv, ale i téže úcty. Úkony denního života zde nejsou rozděleny na mužské a babské; hodíš-li – jak se nezřídka v uprchlických ubytovnách stává – na zem talíř s jídlem, jelikož se ti nezamlouvá, a odkráčíš, aby to po tobě uklidily ženské, bude to vnímáno jako projev ne mužnosti, nýbrž hovadství.

7. Zachovávej své jídelní a jiné předpisy, ale nevnucuj se s nimi! Vyžaduješ-li bezpodmínečně, aby pokrm neobsahoval ždíbec vepřového nebo se k němu nepodávalo pivo, najdi si stravovnu, kde jsou na to zařízení; nedomáhej se toho ale tam, kde lidem do tvých zvláštností nic není.

8. Neseparuj se! Je přirozené, že člověk v cizí zemi vyhledává společnost téhož jazyka a zvyků; nechceš-li se však vmanipulovat do postavení věčného cizince, jenž nerozumí svému okolí a ono nerozumí jemu, hled' se co nejtěsněji vřadit do místní společnosti. Chováš-li se řádně a nevynucuješ si extrabuřtíky, jistou míru odlišnosti ti nikdo nebude zazlívát.

9. Chraň se pověsti příživníka! Využij své kvalifikace a nemáš-li žádné, hled' se něčemu přiučit, abys žil za své a ne na útraty daně platící veřejnosti. Není povrženějšího tvora než vychytralý parazit, byť se i sám sobě velice líbil.

10. Sám si věř, čemu chceš, své děti ale vychovávej v obyčejí hostitelské zemi! Jsi-li muslim, nevnucuj jim svou víru, nech je, ať samy najdou svou cestu. Nedopusť, aby se zradikalizovaly, nechceš-li se dožít truchlivých konců!

Komu uplouvá prádlo aneb Komentář k jednomu komentáři

Neviditelný pes 9. 1. 2017 *Luděk Frýbort*

Nevracel bych se k té přece jen už dva měsíce staré prezidentské volbě v USA, kdybych v jednom českém časopisu – z ohleduplnosti nebudu jmenovat – nenašel komentář tak záštiplný, že pro podobný bych se musel vrátit až do dob nejpravověrnějšího komunismu, kdy noviny dštily síru a oheň na americké imperialisty, sudetské revanšisty, kulaky, agenty Vatikánu a jiné lidstva nepřátele. Ku cti zmíněného časopisu chci uvést, že ta – povězme to jemně – nehoráznost nevznikla v jeho redakci, nýbrž byla přejata z německého týdeníku Die Zeit; ale i pak je třeba mít se na pozoru, aby přetištěný článek nepřekračoval meze demokratické diskuse. Zlostné láteření, nadávky a osočování do ní nenáleží; kdo se chce zvat demokratem, nechť vezme v úvahu všechny, i nejvyšší názory a popasuje se s nimi, ne s osobou protivníka.

Volba Donalda Trumpa za prezidenta zámořské velmoci se nemusí každému líbit. Co vyhlášoval během své volební kampaně, je možno kritizovat; je možno mít námitky proti jednotlivým bodům jeho programu, sám bych pár takových dovedl uvést. Až potud v pořádku. Ovšem... čím ho i celou volbu stíhá autor dotčeného článku, přesahuje meze jakékoliv kritiky; je to hysterie. Nově zvolený president je dle jeho vyjádření potrhlý macho, samozvaný ekologický ignorant, v nejlepším případě nebezpečný muž a poblouzněný prezident, jeho volba je šílená, v americkém Kongresu teď budou mít většinu zbabělí republikáni a pomatení fundamentalisté... inu, inu, ctný muži. Nečítám týdeník Die Zeit často; je pro můj vkus až jaksi příliš módním levičáctvím načichlý. I na něj mi však tón článku připadá nezvykle zlučovitý, vybočující z norem německé žurnalistky, zdrženlivé mnohdy až nadmíru. Musely panu autoru mimořádně ujet nervy, že se tak zapomenul. A nejen jemu, ale celé západní liberální levici. Proč?

No proč. Zvykla si liberální levice (i když nevím, co je liberálního – v překladu svobodomyšlného – na ideologii připouštějící pouze jeden názor) už někdy od let šedesátých být arbitrem ve věcech politické i jiné etiky, rozhodovat o tom, co si má občanek myslet a jak mluvit a o čem raději ani nemuknout, aby si nevysloužil titul reakcionáře věčně včerejšího; teď najednou zjišťuje, jak se říká po staročesku, že jí uplouvá prádlo. Mohli to tušit, liberálové. Mohli vědět, že čím dojímali lidské mysl před půl stoletím, dojde dnes už málokoho, spíš že mnohého dožerou. Uniklo jim, že se dopouštějí téhož omylu jako už tolik autoritářů před nimi: troufali si vynalézt konečný, dále už nezměnitelný návod na ideální uspořádání společnosti, na odstranění všech béd lidstva, a ono... co bychom si povídali, není-liž pravda. A když už se pustili do nápravy špatně stvořeného světa, což je vždy háklivá věc, mohli mít tolik rozumu, aby odstraňování béd nepřehnali do druhého extrému: chtějí vyrovnat společenské rozdíly dosáhli jen toho, že se dříve upřednostnění stali upozaděnými a naopak. Což jim na druhé straně Atlantiku vyneslo volební debakl, nad nímž nepřestávají lamentovat. Divím se, čemu se teď všichni diví.

Na evropské straně probíhá... nu, ne úplně stejný proces, ale v ledačem podobný. Všude mimo oblast západní civilizace je svět plný bídy, nenávisti, sektářského násilí, válek a mordování, až už pomalu není znát, kdo se pere s kým a proč; a naši intelektuální krasoduchové v součinnosti se snaživě ohebnými politiky se jali ujímat nevinných obětí vražedného zmatku. Jenže zase všechno přehnali za meze veškerého rozumu a soudnosti. Kdyby prosazovali poskytnutí útulku lidem válkami skutečně postiženým, s platnými doklady a ochotným k návratu, až vražedné běsnění pomine, kdyby od samého začátku rozlišovali mezi nimi a chytráky hledícími se přizívit na evropských sociálních systémech... no, ne že by domácí obyvatelstvo skákalo radostí. Ale přijalo by je, jak se přijímají hosté, byť i nezvaní. Takhle, brány otevřené přivalu figur nezjistitelného původu a věku (o tzv. nedoprovázených dětech jest možno si myslet i své), z kultur evropskému životnímu stylu nejčizejších, ne-li vysloveně nepřátelských... nikdo se nesmí divit, vzrůstá-li v občanstvu evropských zemí

nedůvěra, a z ní odpor. Že vznikají a sílí strany a hnutí stavící se proti politice, již se uprchlická záplava vymkla z kontroly, pokud kdy vůbec jaké kontroly bylo. Připočteme k tomu všechnu podbízivost, všechno nadbíhání a ústupky zejména islámu, všechny pomalu se už zesměšňující snahy o integraci osob, nemajících k ní nejmenší chuti, totéž o zařazení do pracovního procesu... no, uvidíme, čeho se ještě dočkáme, než se rok s rokem sejde. Plánovaná multikulturní harmonie a vzájemné pochopení to, obávám se, nebude.

Tak ovšem věci vidí neprivilegovaný, o osud svůj a svého potomstva starost jevíci občan. Autor výše zmiňovaného článku Bernd Ulrich (teď už si jméno neodpustím), odepsavší USA jako demokratickou mocnost, když si hloupí Američané, jakáž pomoc, zvolili toto Trumpa, spatřuje naději v současné Evropě. Pochopitelně ne v jejím nerudně remcajícím, své politické zástupce do... řekněme do pekel posílajícím občánkovi, nýbrž v politické věrchuše. Tak, tak. Hloupý poddaný a rozšafná, nechybující vrchnost, to tady bylo už za Lomikara. Ještě že máme tu demokracii, povím vám, jinak by si člověk mohl pomyslet ledacos. Na ukázkou si uveďme několik citátů: Poblouzněná mocnost na sestupu (míněny jsou ovšemže Spojené státy americké)... zbývá jen jedna mocnost, která v dnešním světě může ztělesňovat rozum a demokracii (na niž ovšem máme monopol my, liberálové). Tou mocností je Evropa. A nejmocnější člověk na Zemi, který není autoritářem a ani mu občas nestraší ve věži... se jmenuje Angela Merkel. Tramtadadá, chtělo by se zatroubit jako v cirkuse při vrcholném čísle. Je snad v listu Die Zeit neomalené lísání vrchnosti povinné?

Zná někdo autoritářštější postavu na evropském politickém jevišti, než je právě ona zmíněná dáma? Svěvolně odstraňující ze svého okolí každého, kdo by se jí mohl blížít schopností nebo popularitou? Prosazující neúprosně svou bez ohledu nejen na mínění veřejnosti, ale i na zákon své země? Není totiž známo, že by byl německý kancléř zmocněn k otevření hranic nekontrolovanému přílivu běženců bez předchozí konzultace v parlamentu. O strašení ve věži bych se nechtěl šířit, spadl ale pan autor z měsíce, že zjevné souvislosti nevidí? Nechce, nebo nesmí vidět, aby si nepoškodil kariéru? Kam až jsi to domydliho, Německo, má náhradní vlasti!

A o něco dále: silné, velmi silné jsou liberální síly našeho kontinentu, jež však zatím navzdory všem příznakům krize nenapnuly své svaly... ne, poslyšte, tady přestává legrace. Co má být míněno tím napínáním svalů? Nestačí ostrakizace každého odlišného názoru, označování nálepkami populismu, pravicového (jakého jiného) extremismu, xenofobie – ostatní si zkušený čtenář doplní sám – má snad být sáhnuto k důraznějším prostředkům? K jakým? Nakousl něco pan Ulrich a nedopověděl; a měl by, nechce-li zavdat podnět k všelijakým podezřením. Přiznávám se, že takto neúplně formulovaná mi ta věta dosti smrdí.

Ale dobře, třeba ve svém rozvášnění jen tak plácal, neváživ slova právě přesně. Nezáleží na tom příliš. Překlad jeho článku vyšel v onom nejmenovaném časopisu prostředkem listopadu; bude poučné se podívat, co se za tu relativně krátkou dobu změnilo. Jedním dechem jmenuje Angelu Merkel s Matteo Renzím a Françoisem Hollandem co zachránce liberalismu... a vida, už zmizel zachránce Renzi v politickém podpalubí, už se François Hollande odhlásil ze zápolení o presidentskou hodnost, jen paní Angela ještě zbývá, ale už i pod ní se stolička kýve, už uhýbá, už se dopouští výroků, za jaké by ještě před půl rokem musela sama sebe označit za populistku, ne-li co horšího... kdepak. Nelze natrvalo nedbat sílicího a v přítomné chvíli už pravděpodobně většinového mínění občanské veřejnosti, nelze natrvalo vládnout proti její výslovné vůli. Leda by odložila demokratický pláštík docela a zkusila to co samovládná panovnice. Ale musela by sebou hodit, než od ní odpadnou i její doposud tak věrní příslužníci a pochlebníci. Jest nebezpečno obklopovat se přítakávači; jsou poslušni svého pána a velitele, než zjistí, že mu začíná téct do bot. Pak se od něj odvrátí, pakli se rovnou nepostaví proti němu.

Tok dějin se dá na čas zbrzdit, ne však zastavit. Všechno naznačuje, že než tento rok 2017 doběhne ku svému konci, bude zde už jiné Německo, jiná Evropa, jiný Západ. Ne všech svých patálií zbavený, ale poučenější, méně náchylný k iluzím, méně nakloněný přítakávat politicko-korektním prostoprávdám, připravenější čelit výzvám doby. Naším přeušlechtilým liberálům nezbude než se ohlízet, jak jim uplouvá prádlo v dál, a dobře tak. Ona totiž i nejlepší vůle, i nejslechtnější úmysl přehnaný ad absurdum, se může stát nástrojem sebevraždy.

Obama, Trump a bratrstvo dona Quijota

23. 1. 2017

Snění o dobru

Neviditelný pes Petr Robejšek

Málokterý prezident dostal tolik uznání za své budoucí zásluhy jako Barack Obama. Již před jeho zvolením mu komentátoři na celém světě předpovídali skvělé prezidentství. I Nobelova cena míru přišla dříve, než si ji vůbec stačil zasloužit. To vše snad za větu hodnou bible, „Yes, we can“, za skvělou rétoriku, za barvu kůže a za nevyhnutelné dobro. No a nějak to nedopadlo.

Skvělý řečník a důstojná osobnost, to je sen publicistů. Dává jim titulky a nadhazuje na smeče vizionářských fejetonů. Barack Obama byl pro ně ztělesněním přesvědčení, že slovo může změnit realitu. A tak snili o světovládě demokracie, o neodolatelnosti myšlenky dobra a o toleranci, která oblomí i nejzavilejší nepřátele.

To je přesně podle gusta mnohých intelektuálů. Jsou obětí vlastního mudrování v poustevně ducha ležící mimo dohled reality. Zmámeni svými sny jsou bratrstvem dona Quijota. Věří, že silou svých slov přičarují to, co považují za dobro a zamezí zlému. Oni snili a psali a Obama měl „jen“ uskutečňovat. Ale slovo nestačí k tomu, aby se změnil svět.

Jak osudná může být aliance mezi silnými slovy a slabou politikou, se ukázalo na tzv. arabském jaru. Již sám pojem byl publicistická metafora bez vztahu k realitě. Stejně neoprávněná byla víra, že stačí vyslovit zaklínadlo „červená linie“ a každý zloduch zkamení. A když vzápětí ztratí svou moc, tak se sama od sebe prosadí oslnivá síla demokracie.

Barack Obama byl dokonalým obsazením v příběhu o síle dobra. Někomu takovému členové bratrstva, jinak nemilosrdní a neúplatní, mnohé prominou. Brzy však zjistili, že Obama je spíše zprostředkovatel než vůdce, že ztělesňuje prazvláštní materii s názvem „soft power“ (Joseph N. Nye, 1990). Tím více se sice zamlouval bratrstvu dona Quijota, ale právě proto byl pouze slabý prezident.

Poustevna v Trump Tower

Donald Trump je nepochybným, a proto pro bratrstvo nepohodlným, vůdcem. Skutečný vůdce se totiž málo stará o mediální či akademické sufléry a oni nad ním nemají takovou moc. Navíc umí Trump počítat, zacházet s rizikem a obstát v nehostinném reálném světě mimo redakce a učebny. Jeho poustevna je Trump Tower a stojí vyzývavě uprostřed všeho dění; postavil si ji sám a za vydělané peníze. Jeho heslo by mohlo znít „Yes, we will“.

Donaldu Trumpovi dává podnikatelský úspěch sebejistotu a bohatství mu poskytuje svobodu projevu. Nikdy se moc neohlížel na to, jestli se jeho názory a slovník líbí těm, kteří si přisvojili dohled nad společností. A ejhle, to, co a jak říkal, se líbilo mnoha obyčejným Američanům. Těm „ubožákům“, kteří si pořád ještě myslí, že vláda se má starat nejprve o prospěch své vlastní země, a ve své zmatenosti věří i v to, že v demokracii jde o většinu a ne o „utlačované“ menšiny, bojující mezi sebou o titul superoběti.

Málokterý prezident byl tak zatracován za své budoucí zločiny jako Donald Trump. Není divu. Troufal si přece vyhrát proti vůli bratrstva, které není zvyklé prohrávat. Dobro je přece vždycky totožné s pravdou. Možná, že Trump bude průměrný nebo dokonce špatný prezident. Ale již z pověřivosti by se měli členové bratrstva krotit s pranýřováním nevykonaných zločinů. Udělali přece zkušenost s tím, že když oni předjímají úspěch a ještě k němu ze všech sil přispívají, tak to moc nedopadne. Nakonec by se mohlo opakovat to, že by předem odsouzený zloduch přece jen uspěl. To jim nestačil Ronald Reagan?

Realiste.cz

Tiché dobývání islámem

27. 1. 2017

Převzato z webu Gatestoneinstitute.org Giulio Meotti

Minulý měsíc zveřejnil Wall Street Journal rozhovor s ředitelem francouzské vnitrostátní rozvědky Patrickem Calvarem. „Konfrontace je nevyhnutelná,“ řekl pan Calvar. Odhaduje se, že mezi francouzskými sedmi milióny muslimy je 15 000 saláfistů, „jejichž radikálně-fundamentalistické vyznání víry dominuje v mnoha převážně

muslimských čtvrtích na okrajích měst, jako je Paříž, Nice nebo Lyon. Jejich kazatelé volají po občanské válce, ve které muslimové vyhladí ty bezvěrce v sousedství.“

Tito saláfisté otevřeně zpochybňují francouzský způsob života a netají se svou ochotou svrhnout stávající řád v Evropě pomocí teroristických útoků a fyzického zastrahování. Pokud by islamistické hrozby byly omezeny jen na saláfisty, tak by bylo paradoxně snazší je porazit.

Je zde ve skutečnosti ještě další hrozba, ještě nebezpečnější, protože je obtížnější ji dešifrovat. Před nedávnem byla časopisem Valeurs Actuelles nazvána „tiché dobývání“. Je to probíhající projekt „umírněného islámu“ přinášející podrobení. „Jeho cíl je jasný: změnit francouzskou společnost. Pomalu, ale jistě.“

Tato hrozba je ztělesněna hlavní postavou románu Michela Houellebecqa Podvolení: Mohammed Ben Abbas, „umírněný“ muslim, který se stane francouzským prezidentem a přetváří Francii na islámský stát. A kde odstartoval prezident Ben Abbas islamizaci? Na univerzitě v Sorbonně. To se již děje: Katar dal nedávno této slavné univerzitě významný finanční dar určený na vzdělávání migrantů.

Ve Francii má tiché dobývání tvář Svazu islámských organizací Francie (UOIF), který zpráva Centra Simona Wiesenthala obviňuje z „antisemitismu, obhajoby a financování terorismu a vyzývání k džihádu ...“.

Nejenže „UOIF nepodporuje integraci muslimů ve Francii“, zpráva uvádí, že „ve skutečnosti je líhní většiny radikálních islamistických postojů.“

V Itálii jsme právě byli svědky strategie tohoto „umírněného islámu“. Největší a nejvlivnější islámská organizace Svaz islámských společenství a organizací v Itálii (l'Unione delle Comunità ed organizzazioni islamiche in Italia, UCOII) podporovala v Miláně první muslimskou radní Sumayu Abdel Qader, zahalenou kandidátku středo-levé koalice. Její manžel Abdallah Kabakebbji otevřeně vyzval ke zničení Státu Izrael: „Je to historický omyl, podvod,“ napsal na Facebooku. Jeho řešení? „Ctrl + Alt + Delete.“

Sumaya Abdel Qader ve volbách porazila skutečnou umírněnou muslimku, nezahalenou somálskou aktivistku Maryan Ismail. Paní Ismail jsem potkal na proizraelském fóru v Miláně. Po prohře ve volbách se rozešla s italskou Demokratickou stranou otevřeným dopisem: „Demokratická strana se rozhodla pro dialog s tmářským islámem. A tak se opět stalo, že postoje moderního, pluralitního a inkluzivního islámu nebyly vyslechnuty.“

Vezměte si dvě „hvězdy“ tohoto francouzského „umírněného islámu“. První z nich je Tárik Ramadan, vnuk Hasana al-Banny, zakladatele Muslimského bratrstva, jehož motto zní: „Alláh je náš cíl; Prorok je náš vůdce; Korán je náš zákon; Džihád je naše cesta; zemřít na Alláhově stezce je naše nejvyšší naděje.“

Ramadan se neskrývá v Raqqa, ani nestřílí na francouzské občany. Získáním francouzského občanství by se rád stal jedním z nich. Jeho kancelář se nachází na pařížském předměstí Saint Denis; napsal třicet knih a na Facebooku má dva miliony fanoušků. Ramadan zastává významné akademické funkce po celém světě, je ředitelem Výzkumného centra pro islámské právo v Dohá (Katar) a prezidentem Evropské muslimské sítě. Veřejně propaguje islám spolu s bývalým italským premiérem Massimem D'Alemou. Nedávno Ramadan vysvětlil svou vizi pro Evropu a Francii: „Islám je francouzské náboženství a francouzština je jazykem islámu.“

Podle Ramadanova plánu se nemůžeme nadít poevropštění islámu, podle něj to bude beznadějná strašná islamizace Evropy. Je odpůrcem asimilace muslimů do francouzské kultury a společnosti. Několik dní před volbami v Miláně byl Ramadán v Itálii, aby podpořil kandidaturu Sumayy Abdel Qader.

Druhou francouzskou „hvězdou“ je Dalil Boubakeur, rektor Velké mešity v Paříži. V roce 1989 ospravedlňoval Boubakeur pronásledování Salmana Rushdieho ajatolláhem Chomejmím. V roce 2002 vypovídal pro žalobu proti spisovateli Michelu Houellebecqovi. V roce 2006 zažaloval u soudu Charlie Hebdo po zveřejnění dánských karikatur Mohammeda. V loňském roce Boubakeur vyzval k přeměně kostelů na mešity a požadoval „zdvojnásobení“ počtu mešit ve Francii.

Ve Spojeném království vykonávají hlavní muslimské organizace „islámskou spravedlnost“ prostřednictvím více než 85 soudů šaría působících u mešit. Rozvod, polygamie, manželská nevěra a bití žen jsou jen některé ze záležitostí tohoto

soudnictví. V Německu kritizoval vicekancléř Sigmar Gabriel Saúdskou Arábii za financování islámského extremismu v Evropě. To je totéž království, které loni nabídlo postavit v Německu 200 nových mešit.

Katar se svou hláskou troubou televizí Al Jazeera je také velmi aktivní ve sponzoringu islámského radikalismu Muslimského bratrstva v celé Evropě.

Katarská královská rodina například v roce 2015 darovala oxfordské St. Anthony College, kde učí Tariq Ramadan, 11 milionů britských liber. Katar také oznámil, že je ochoten utratit 65 milionů USD na francouzských předměstích, které jsou domovem pro drtivou většinu ze šesti milionů muslimů ve Francii.

Dnes v Evropě připadá v úvahu několik scénářů, včetně toho nejhoršího. Mezi nimi je i občanská válka, o které začínají mnozí mluvit, včetně ředitele francouzské vnitrostátní rozvědky Patricka Calvara. To je to, co si Islámský stát přeje: rozpoutání takové represe vůči muslimům, která způsobí, že muslimská populace ukáže svou solidaritu s radikální muslimskou menšinou. Přesto existuje ještě horší možný výsledek: že se nic nestane a budeme pokračovat tak, jako nyní.

Výsledek je důležitější než použité prostředky. Islámský stát má stejný cíl jako většina členů takzvaného „umírněného islámu“: panství pod vládou zákona šaría. Mnozí údajně „umírnění muslimové“, i když sami násilné činy nepáchají, tak je v tichosti podporují. Podporují je tím, že proti nim otevřeně nevystupují. A pokud proti nim vystupují, dělají to obvykle v kódovaných termínech: říkají, že jsou „proti terorismu“, nebo že jsou znepokojeni možností „odvety“ proti nim za násilné činy muslimů.

Násilníci džihádisté, však nejsou jedinými prostředky přeměny Evropy, a možná je jejich činnost dokonce kontraproduktivní: mohli by totiž svými útoky probudit napadené národy. Měkké a diskretnější prostředky, jako je sociální tlak a propaganda, jsou ještě nebezpečnější, a možná ještě účinnější: jsou hůře vidět, jako je například přijetí duálního soudnictví a právních systémů Západem; šaría finance (Pokud by existoval „nacistický finanční“ systém, v němž by všechny finanční transakce posilovaly Třetí říši, jaký vliv by to mělo na 2. světovou válku?), a rychlý růst počtu mešit a extremistických islamistických webových stránek na Západě. Ačkoli skutečně existuje mnoho skutečných „umírněných muslimů“, existuje také ještě mnoho těch, kteří nejsou umírnění.

Pro konzervativní muslimy však každý muslim, který neakceptuje každé slovo Alláha – celý Korán – není pravý muslim a hrozí mu obvinění z „odpadlictví“, za které je trestem smrt. Jusuf al-Qaradawi, přední sunnitský teolog sídlící v Kataru, řekl: „Kdyby se zbavili [muslimové] trestu za odpadlictví, islám by dnes neexistoval.“

To je důvod proč zesnulá spisovatelka Oriana Fallaci jednou časopisu The New Yorker řekla: „Nesouhlasím se lží o tzv. umírněném islámu. On je tím důvodem, proč skuteční „umírnění muslimové“ jsou umlčeni nebo zavražděni.“

Současnou mentalitu většiny muslimů bychom mohli shrnout takto: „Vážení Evropané, pokračujte v přemýšlení o kratším pracovním týdnu, předčasném odchodu do důchodu, potratech na požádání a odpolední manželské nevěře. S pomocí vašich zákonů nad vámi zvítězíme. Podle našich zákonů vás potom přinutíme se podřídít islámu.“

Giulio Meotti, kulturní redaktor Il Foglio, je italský novinář a spisovatel.

Převzato z webu Gatestoneinstitute.org Přeložili *Libor Popovský* a *Helen Kolínská*

Proměna Spojených států ... amerických

Neviditelný pes

Volná připomínka díla O. Spenglera „Úpadek Západu“ 8. 2. 2017 *Vladimír Cícha*

Úžas, znechucení a nemalé obavy... to jsou pocity, jež mám při sledování televize či počítačového monitoru. Světová (stále ještě) velmoc Spojené státy americké, ve značné, historicky prokázané míře zachránci Evropy a větší části světa ve dvou válkách dvacátého století: levice a světloňosi politicky korektní, multikulturální ideologie proměňují tu zemi doslova k nepoznání. Slavná deklaráce z roku 1776 je dílo, které levicí reprezentovaní demokraté a jimi rozněcovaný dav proměňují

v neplatný cár. Slavní čtyři zakladatelé americké demokracie mohou být rádi, že to, co se v jejich zemi děje, už je trápit nemusí.

Kdo způsobuje tuhle (ano, dovolím si užít to slovo) tragedii? Kam se poděla soudnost, ne-li snad dokonce moudrost z hlav těch univerzitních profesorů a divoce řádících studentů, těch tisíců žen protestujících proti chimérám ubližování, k němuž nedochází? Co vlastně všichni tito už velmi nebezpeční nespokojenci vlastně od nové vlády Donalda Trumpa chtějí? Ilegální čin změnit v legální? Vždyť termín ilegální roven je termínu nezákonný. Požadují tedy neplatnost platných zákonů, není-liž pravda?

Nejposlednější událost na univerzitě v Berkeley s děsivou jasností ukazuje, kam se Amerika pod tlakem davu a ve volbách poražených demokratů řítí. Jaký je vlastně rozdíl mezi řáděním Hitlerových Sturmabteilung, oněch hnědých košil, od běsnění na americké univerzitní půdě? Žádný: obojí není nic jiného nežli fašismus! Zastavení pohromy snad může předvídat jen snilek a zarytý optimista. Je vůbec reálně možné zvládnout ten chaos, který každým dnem nabývá na intenzitě? Kde je zrušena a potlačena svoboda slova (jako právě na zmíněné univerzitě), je na katastrofu zaděláno. To není z mojí hlavy, ale z hlav mnohem moudřejších. Tam jsou brány otevřeny diktatuře rozběsněnců, pro které jsou zákony jen dráždidlem pro jejich politickou korektností rozleptávané mozky, neschopné již vnímat fakta a skutečnost.

Je snad budoucnost USA v těch studentech, kteří splývají se zfanatizovaným davem kromě protestů nedovedou už nic víc než rozbít a ničit? To je luza, ať jsou její požadavky vyslyšeny (čeho, ale) jakékoli. Úder klackem do okna obchodu nebo vozidla by měl pro takového grázla znamenat cestu do vězení a ne zpátky do posluchárny!

Je snad tohle respekt k tolik proklamovaným lidským právům? Zaklínadla to dnešních pokleslých časů? O čích právech je dneska vlastně řeč? Právech rozběsněného davu v amerických i západoevropských městech či v místech vysokého učení anebo poslušného, daně platicího občana, respektujícího zákony své země a její ústavu? Kde se ocitla ta země svobody a demokracie jakkoli snad nedokonalé, proměněná věrozně politiké korektnosti a multikulturalismu doslova k nepoznání? Je to ještě Amerika, nebo Afrika? Nejsem si tak docela jist!

Jak asi by se dnes ptal básník: čas oponou trhnul a změněn svět, kam, kam padlo lidstvo staré? Odpovím: do tenat levicových liberálů valících se ulicemi amerických (ale i evropských) měst pod praporem politické korektnosti, jenž měl by mít stejně černou barvu jako prapor radikálních islamistů státu ISIL.

Pokud se laskavý čtenář domnívá, že blábolím, k tomu právo mu neberu. Doporučuji jen pečlivé sledování událostí a faktů s přihlédnutím k jejich chronologii.

Existuje snad mudrc, který by zevrubně a pomocí bohaté výbavy faktů a skutečností – místo tendenčních, zkreslujících informací dodávaných většinou medií – nechal nahlédnout do hlav těch tzv. elit, které dnes jsou světloňosi oněch dvou již zmíněných ideologií, a proč se takovými stali?

Rád bych ukončil úvahu na veselejší notu, ale je to vlastně možné, když významný německý časopis Spiegel na titulní straně publikuje prezidenta Trumpa, jenž má v ruce hlavu americké Sochy svobody, z níž ukapává krev? Tolik se vydavatelé zalíbilo v dokumentech bojovníků zločinného ISIL se stejně uřatými hlavami v rukách, leč živých obětí? Vrcholem absurdity je, že Spiegel je právě německý časopis. Dokonalý to výpadek paměti!

Sděluji nerad a s vírou ve vlastní omyl, ale: cesta k normálnosti je definitivně zarubaná, nejen činy shora zmíněných věrozně, lži a dokonalou ztrátou soudnosti, ale i zakázaným slovem...

Schodiště ústupků

Neviditelný pes 30. 1. 2017 Marian Kechlibar

Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl, že SZŠ v Ruské ulici se nedopustila diskriminace vůči somálské žákyni.

Dlouho očekávaný rozsudek v „šátkové aféře“ dopadl tedy pro ředitelku školy zatím dobře. Otázka toho, zda smí škola zakázat nošení šátku, jím však zůstala nadále nezodpovězena. Škola totiž popírala, že by vůbec k nějakému „vyhazovu kvůli šátku“

došlo. Verze událostí, kterou SZŠ předkládala na svoji obranu, zněla tak, že žalující strana nepředložila v dané lhůtě dokumenty nezbytné k zápisu ke studiu, a tudíž se žákyní nikdy nestala. Pak ovšem nemohla být „vyhozena“. Soud shledal, že škola v této věci mluvila pravdu.

Nežák nemůže žalovat školu podle antidiskriminačního zákona; tím byl tedy spor rozhodnut. Stále jsme se ovšem nedozvěděli, jak by to dopadlo v případě, kdyby Ayan Jamaal Ahmednuur skutečně žákyní byla. Smí škola zakázat nošení šátku ve svém školním řádu? Nevíme. Tuhle otázku totiž dnešní rozsudek vůbec neřešil. Obávám se, že k tomu bude potřeba další soudní spor, až jednoho dne podobná situace nastane znovu.

Nejprve drobná poznámka k roli ombudsmanky Šabatové, která se do případu zapojila podstatným způsobem. Považuji za zásadní chybu, že úřad ombudsmana smí obsadit někdo, kdo nemá adekvátní právní zkušenosti. Takto důležité funkce mají obvykle nějaké požadavky na kvalifikaci kandidátů, ale podle platného zákona se veřejným ochráncem práv může stát kdekdo (§ 2, odst. 2). Neměl by ochránce práv prokazatelně dostatečně rozumět tomu, co má chránit?

Osobně bych jako holé minimum pro ombudsmana viděl cca 10 let soudcovské praxe. Předchozí ombudsmani Motejl a Varvařovský toto kritérium bez problémů splňovali. Jejich funkční období coby ombudsmanů také proběhlo hladce a bez mediálních kontroverzí. Což se o aktuální ombudsmance říci nedá, o té se člověk dočte častěji, než by chtěl.

Přiznám se bez mučení: nejsem v tomto nestranný. Pokrokářství Anny Šabatové je mi protivné, ale ještě daleko více mě štve ten nedůstojný amatérismus jejího veřejného působení. Tahle soudní porážka je jenom dalším šrámem na pověsti úřadu ombudsmana. Když jdu do takového sporu, tak si snad předem zjistím, jestli ta žalující strana má vůbec právo žalovat. Žalovaná ředitelka tvrdí, že na to ombudsmanku při její návštěvě výslovně upozorňovala, ale že ta to „nechtěla slyšet“. Nemůžu si přitom nevzpomenout na legendární kuřimskou kauzu, při které Anna Šabatová naletěla třicetileté paní, vydávající se za třináctiletou dívku.

O Anně Šabatové a jejím úřadu jsem ovšem původně psát nechtěl. Natož pak tučným písmem. Chtěl jsem psát o šátcích.

Dost často se setkám s názorem, že „šátková kauza“ je absurdní, protože jde jen o kus látky a u nás se přeci každý může oblékat, jak chce. (Nemůže – zkuste jít v plavkách do divadla – ale dejme tomu, že tento argument pro účel další debaty přijmeme.) To je třeba názor Petra Honzejka, komentátora Hospodářských novin. Petr Bittner z Deníku Referendum je ještě ostřejší: jde o čistou fobii v zastydlém postkomunistickém pupku střední Evropy, který – na rozdíl od mírumilovné mnohokulturní bubliny západního světa – si neumí s osvěžující směsí hidžábů, nikábů a sári poradit.

Tak co, jde skutečně jen o hysterii z obyčejného kusu látky?

Podle mého názoru ne. Taková redukce hidžábu na látku, která jej tvoří, má jednu zásadní chybu: nebere v úvahu společenský a ideový kontext. Téměř cokoliv lze prohlásit za banalitu, pokud to dostatečně izolujeme od souvislostí a pak se tomu vysmějeme. Jenže to je sofistika, jejíž uživatel podstupuje nebezpečí, že oblbne sám sebe.

Dobry příklad takového myšlenkového selhání byla migrační krize, při které se hodně lidí vyjadřovalo ve smyslu „co to řešíte, vždyť u nás nejsou“ (viz třeba zkušený komentátor Bohumil Doležal v září 2016: „Uprchlíci jsou jako hejkalové a divoženky“). Striktně vzato to byla pravda, masový migrační proud se nám z různých důvodů vyhnul. Ale mezi námi a Německem přeci neleží oceán ani Himálaje. Jestliže u sousedů vzdálených pár hodin jízdy autem panuje chaos, je naprosto racionální být tím znepokojen a vnímat situaci jako potenciální ohrožení. (Moc se mi nechce věřit, že toto třeba pan Doležal nechápe, když ve zmíněném rozhovoru sám řekl, že tu zatím nejsou. Nebo tím chtěl říci, že problémy se mají řešit, až nastanou? To by civilizace moc dobře nefungovala.)

Nu, a ve věci šátků je to podobně. To není izolovaná záležitost v moři náhodných soudních sporů. Hlavní důvod, proč česká veřejnost věnuje takovou pozornost sporu o šátky, je obava z budoucnosti; z toho, že se sporem o šátky se nacházíme na prvním stupni velmi dlouhého schodiště. Schodiště požadavků a ústupků.

Kritický kontext přitom představují západoevropské země, které mají s požadavky ze stran muslimské komunity již mnoho praktických zkušeností. Samozřejmě si můžeme zakázat přihlížet k těmto zkušenostem. Je to pohodlné, protože se člověk nemusí zabývat různými znepokojivými událostmi odjinud. Moudré to ovšem není.

Současná podoba evropské civilizace je do značné míry dána schopností dělat kompromisy. Dobrý příklad jsou vztahy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Před cca pěti generacemi byla situace daleko polarizovanější než dnes. Tehdejší sociální demokracie byla radikální a věřila na třídní boj a svržení kapitalismu. Majitelé továren měli proto z marxistických radikálů adekvátní hrůzu a snažili se je potlačit: např. takový Sozialistengesetz kancléře Bismarcka byl vysloveně represivní. V průběhu 20. století ale postupně došlo k historickému kompromisu. Podnikatelská vrstva akceptovala větší zdanění a vznik sociálních států, sociální demokracie zase opustila myšlenku revoluce a zavázali se pracovat „v rámci systému“. Znamenalo to, že každá strana musela zmírnit svoje původní představy. S výsledným stavem třeba nejsou ani jedni moc spokojeni, ale žít se s ním nějak dá.

Toto není případ aktuálního společenského konfliktu mezi západní společností a jejími rostoucími muslimskými menšinami, ba v některých lokalitách už většinami. V něm se uplatňuje spíše postup „já chci – ty dej“. Po každém požadavku a ústupku následuje požadavek další. Třeba ho vždycky nevznáší ten samý člověk, ale výsledek je stejný: v té míře, v jaké je Západ ochoten těmto požadavkům ustupovat, ztrácí svůj původní kulturní a myšlenkový charakter a transformuje se v něco jiného.

Pár příkladů. Dobře, tucet příkladů.

– Povolení halal porážky? Chceme, povolte. Za normálních okolností je usmrcení neomráčeného zvířete ve sporu se zákonem o týrání zvířat, ale muslimské obce si téměř všude v Evropě vymohly výjimku. Včetně České republiky.

– Servírování halal jídla ve školních jídelnách, armádě, věznicích a nemocnicích? Chceme, zajistěte. Dostalo se například do nového zákonu o islámu v Rakousku.

– Zákaz servírování jiného než halal masa? Takže ani nemuslimové si nesmějí dát své vepřové? Chceme, zakažte. V neblaze proslulém Rotherhamu se o to zasadila školská rada, a to přesto, že ve zmíněných školách je 80% nemuslimských žáků.

– Modlitební místnosti na vysokých školách? Chceme, zařídte. Případ z tradičně katolického Marylandu (součástí této sady požadavků byla i autobusová linka do nejbližší mešity – vůbec je to docela orwellovské čtení, např. požadavek nepromítat filmy typu „Americký sniper“). Mimochodem, technická univerzita v Dortmundu byla před rokem nucena uzavřít svůj „Raum der Stille“, který měl sloužit duchovním potřebám všech studentů, poté, co z něj muslimové vytlačili ostatní studenty a rozdělili místnost policemi na větší „mužskou“ a menší „ženskou“ část.

– Výjimky z hygienických pravidel v nemocnicích? Chceme, dejte. V britské NHS si běžný personál musí odhalit ruce až po lokty, aby neohrožoval pacienty přenosem bakterií. Muslimové ovšem požadovali – a dostali – výjimku.

– Vybírat si, zda mě ošetří žena nebo muž? Chceme, umožněte. Dearborn, Michigan: ošetřovatel byl vyhozen z práce za to, že ošetřoval konzervativní muslimky. Zažaloval pak svého bývalého zaměstnavatele za diskriminaci.

– Plavání pro děvčata ve škole? Nechceme, nepůjdou tam. Dostalo se až k Evropskému soudu pro lidská práva.

– Podávat ruku učitelům opačného pohlaví? Nechceme, nebudeme. Opět téma putující skrze soudy.

– Přestávky na modlitbu uprostřed práce? Chceme, zastavte třeba celou fabriku. Wisconsin, USA. Peugeot-Citroen, Aulnay, Francie.

– Veřejné hromadné modlitby zabírající ulice? Chceme, zvykněte si, že nikam nepojedete. Nejkontroverznější je to ve Francii. Jistá Marine Le Pen musela k soudu, protože takové zabírání ulic srovnala s německou okupací (osvobodili ji).

– Zvláštní právní systém pro muslimy? Chceme. Požadavek ve Švédsku (největší asociace muslimů v zemi). Do jisté míry realizováno ve Velké Británii.

– Mnohoženství? Chceme, uznejte. Německo. Británie (zajímavý je zejména ten kousek sdělení o tom, že status druhé a další manželky se akceptuje při nároku na sociální podporu). Itálie. Rakousko.

Úmyslně jsem seznam omezil na 12 položek, protože s ním nechci strávit celý den. Iniciativní čtenář může u Googlu sedět dalších pár hodin; najde toho dost. Něco budou samozřejmě hoaxy, ale dost toho také hoaxy nebudou, a to jsem ani nezačínal s jevy typu ženská obřízka nebo nucené sňatky, které jsou sice vesměs zakázány, ale stejně se v muslimských komunitách na Západě ve velmi hojné míře provozují. O tématu „(ne)úcta k zákonům káfirů“ snad pohovoříme někdy jindy.

Západní Evropa vlezla na toto schodiště ústupků cca před 30-40 lety, a to v podstatě omylem. Tehdy ještě neexistoval Internet, který dnes umožňuje snadný přenos informací z jedné země do druhé. Při každém konkrétním požadavku a ústupku si tak zúčastněné osoby mohly myslet, že jde o zanedbatelnou jednotlivost. Teprve s odstupem a nadhledem začalo být patrné, že o jednotlivosti nejde, že je to trend. Momentálně jsou naši západoevropští sousedé zaseklí někde v půlce tohoto schodiště a nevědí, co teď. Kladou si zajímavou otázku, zda poslední schod tohoto schodiště není náhodou šarijský stát nerozeznatelný od Saúdské Arábie; tudíž dál se jim kráčet nechce. Zpátky se ovšem jen tak snadno vrátit nedá, ne bez hrozby násilí.

Mainstreamové politické struktury si s tímto problémem zatím nevědí rady. Jsou dcerami sekulárního státu, který byl utvářen úplně jinými otázkami. Tento druh v podstatě středověkého konfliktu mezi vírou a světem je zažitému pravolevému spektru moderní evropské politiky natolik vzdálen, že na něj dnešní politici nemají žádnou ideovou odpověď. Proto lavírují ze strany na stranu. Příkladem mohou být oscilace současného Německa. Na jednu stranu „Islám patří k Německu“, na druhou stranu zakázeme saláfistům rozdávání koránu v ulicích – jinými slovy, minimálně některé směry islámu k Německu nepatří. Teď ještě určit, kde je ta hranice. (Nečekám, že by se to podařilo.)

Mezitím narůstá ve smíšených společnostech napětí mezi těmi, kdo se chtějí „vrátit po schodišti zpátky“, a těmi, kdo by chtěli pokračovat v sestupu dál. Po loňském útoku v Nice varoval šéf francouzské rozvědky DGSI Patrick Calvar, že napětí mezi ultrapravicí a muslimy může vést až k občanské válce. Podle průzkumu agentury Ifop se 28% francouzských muslimů hlásí k autoritářskému pojetí islámu a odmítá sekulární hodnoty republiky (anglicky). V průzkumech veřejného mínění před volbami prezidenta však vede Marine Le Pen s dost podobným procentem příznivců.

Ano, věřím Patricku Calvarovi: tahle polarizace je vážná a potenciálně výbušná. Odhodlané menšiny mají daleko větší schopnost postrčit politický vývoj svým směrem, nežli pasivní většina. Má-li nyní Francie hned dvě takové menšiny – jednu, která se obává o ztrátu vlastní země a druhou, která věří v nastolení šarijského právního řádu – a jsou-li obě už prokazatelně docela početné, jak asi tyto dvě menšiny vyřeší svůj spor? Rozdělí si stát do mozaiky enkláv, zde my, tam oni? (Jak úspěšný je tento model, to můžeme sledovat třeba v Libanonu.) Nebo se do sebe jednoho dne opravdu pustí? Jediné, v co nevěřím, je, že by se domluvily, trend jde právě opačným směrem. Pamatuji si ještě Francii jako uvolněnou a klidnou zemi, kde vojáci se samopaly nebyli na každém rohu. Rok od roku je to tam horší.

Pak se ovšem nemůžeme divit, že Češi řeší šátky. Perspektiva, že od zdánlivě banálních šátků se během třiceti let – tisíci drobnými krůčky, z nich každý sám o sobě vypadá jako nicotný – dojde až k francouzským poměrům, je prostě nepřijemně reálná. Neříkám, že jistá, ale počítat se s ní musí; koneckonců v té Francii se to skutečně stalo. Proto byla soudní síň dneska plná. Mnoho lidí v této kauze vidí stíny budoucnosti, která už se v západních zemích stala přítomností.

Já, po pravdě řečeno, také.

Sláva a bída Charty 77

Neviditelný pes 10. 1. 2017 *Miloslav Bednář*

Zář reflektorů a obstarožní hrdinové přicházejí na mediální scénu. Oslavné řeči, ale podstata nesmazatelného činu odporu proti totalitní diktatuře se v nich vytrácí. Přeživší aktéři ji spíš tuší, než opravdu znají. Ten, kdo ji jako jediný zakladatelsky přesně vyjádřil a svým jednáním stvrdil do nejzazších důsledků, před čtyřiceti lety – 13. března 1977 – zemřel jako první. Bohužel stále málo pochopený Jan Patočka.

Patřil jsem do okruhu jednoho filosoficko-politického bytového semináře většinou svých vrstevníků, kde jsme byli z přímých Patočkových studentů jen dva. Scházeli

jsme se pravidelně od r. 1973. Souběžně jsem se účastnil Patočkových soukromých přednášek a záhy i jeho strahovských bytových seminářů. Došlo k tomu po náhodném setkání, také v r. 1973, v ulici Karolíny Světlé blízko Národní třídy. Profesor Patočka se mne okamžitě zeptal, zda vím o chystané přednáškové akci v Pařížské ulici v bytě D. Horákové. Nevěděl jsem, a tak mne tam jako svého ještě loňského končícího studenta z Filosofické fakulty UK pozval. Rázem jsem byl, navzdory kolem básníků, čerstvě obnovené komunistické diktatuře, znovu ve svém živlu.

Zakládající Prohlášení Charty 77 jsem si poprvé přečetl na filosoficko-politickém semináři v prosinci 1976. Bylo to u mě v bytě ve Vodičkově ulici a sešli jsme se tehdy čtyři. Text přinesl z exkomunistického okruhu kolem Josefy Slánské a Ireny Dubské Rudolf Kučera. Ihned jsme debatovali o podpisu. Vycházel jsem z věty prohlášení, kde se píše, že k Chartě 77 patří „každý, kdo souhlasí s její myšlenkou, účastní se její práce a podporuje ji.“ O signatářství jako podmínce příslušnosti k Chartě 77 nebylo v prohlášení ani slovo. Dodnes jsem přesvědčen, že tato věta je zcela klíčová, a k Chartě proto patřilo mnohem víc lidí, než jen neustále uváděný počet signatářů. S podpisem jsem proto váhal. Text jsem vzal za svůj, a ještě mnohem více poté, co se Jan Patočka stal jedním z prvních tří mluvčích Charty a svými dvěma zásadními pojednáními bezkonkurenčně vytyčil a upřesnil její nepřilíš uchopené filosofické základy, její samotnou myšlenkovou podstatu. V naší tehdejší debatě doc. dr. Václav Lamser, můj nedávný učitel sociologických metod z Filosofické fakulty, okamžitě prohlásil, že Chartu 77 rozhodně podepíše, protože se potřebuje s rodinou dostat na Západ, o což dosud marně usiloval. StB se o něj stále zajímala. Zeptal jsem se, zda si myslí, že bych měl prohlášení podepsat. Bez velkého váhání řekl, že ne. Později jsem se dozvěděl, že od podpisu hlavně mladé nadšence důrazně zrazoval i Jan Patočka. O něco starší socioložka Ing. Alena Hromádková se klonila spíše k podpisu. Rudolf Kučera řekl, že si podpis „nechá deponovat“. Dodnes nevím, co to znamenalo.

Když jsem si celou věc pořádně rozmyslel, dospěl jsem k následujícímu závěru: Je to počátek boje a běhu na dlouhou časovou trať. A proto by nebylo na místě, aby se všichni přesvědčení odpůrci komunistické totalitní diktatury svým nepřátelům ihned jmenovitě nahlásili. Účinnější bude škodit jim dlouhodobě, radikálně a soustavně, aniž by své protivníky mohli konkrétně zjistit a jejich činnost perzekucí účinně znemožňovat. Až k tomu dojde, pak je na místě se zveřejnit jmenovitě. Brzký pád totalitní diktatury kvůli Chartě 77 jsem tehdy na rozdíl od některých vrstevníků vůbec nečekal. Jako bezprostřední reakci jsem spíše očekával vyděšenou zuřivost a to se také stalo. Sokratovská smrt Jana Patočky po jeho průkopnickém setkání s nizozemským ministrem zahraničí konkrétně veřejně předvedla význam jeho seminárních filosofických úvah z r. 1976 o zásadním smyslu oběti tváří v tvář zdánlivě absolutní přemoci principu Síly, a nadobro mne zatvrdila. Barbarský strojový řev zběsilého komunistického obklíčení břevnovského hřbitova při Patočkově pohřbu pro mne nemohl být jako znamení doby výmluvnější.

Chartu si ale Jan Patočka zprvu představoval jinak, než jak se ustavila v podobě mluvčích, a proto se svou účastí váhal. Vzor adekvátního opozičního jednání viděl v polském Výboru na obranu dělníků. V našem případě si přál vznik hromadného, nepřehlédnutelného vystoupení a jednání tehdejších vrcholných a veřejně známých představitelů inteligence a kultury. Zde ale ke svému hlubokému zklamání narazil na neprostupnou hradbu existenčního strachu. Na Chartě 77 podle svědectví Pavla Bergmanna zásadně kritizoval účast politicky zkrachovalých reformních komunistů kolem Zdeňka Mlynáře.

Na vznik a působení Charty 77 se kromě tvůrců jejích mnoha dokumentů vázal do té doby nebývalý a od té doby trvalý příval a široký rozsah samizdatových publikací a časopisů, začas i zrod a efektivní činnost Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a dalších aktivit, včetně souběžného publikování na Západě. Bez jednání širokého okruhu lidí, jejichž množství významně přesahovalo počet signatářů zakládajícího prohlášení, by taková soustavná a dlouhodobá činnost nebyla možná.

Z doby počátků Charty 77 si vybavuji hlavně dva trvalé, asi dost symbolické zážitky. Jednak cesty ze svého tehdejšího pracoviště tramvají do Libně a Vysočan s taškou naditou texty prohlášení Charty 77, pečlivě uloženými ve světle hnědých erárních obálkách formátu A5. Vybíral jsem si byty a domky, jež vypadaly spíše dělnicky, abych jim plnil poštovní schránky, a tak o Chartě informoval komunisty vychvalovanou, ale jinak deptanou dělnickou třídu. Text prohlášení Charty v práci

pilně a s nadšením přepisovaly mé dvě spolupracovnice: psycholožka Olga Pajerová a někdejší kolegyně z fakulty Jana Klepetářová. Samozřejmě bez vědomí komunistických nadřízených. Takže kolik bylo vlastně chartistů? Myslím, že jejich skutečné množství se veřejně nahlásilo hlavně podpisem chartistického provolání. Několik vět z půli roku 1989. Tehdy to již bylo jasné nakročení k blížíci se svobodě, a zveřejněná a na rozhlasových stanicích Hlasu Ameriky a Svobodné Evropy alespoň výběrově čtená jména signatářů proto znamenala reálné uspíšení skutečné revoluce. Signatářů bylo dohromady asi 40 000. Místo vyjukaných umělců v Národním divadle z konce ledna 1977, tedy tzv. Anticharty, se komunistická diktatura ve svém skutečném ohrožení v r. 1989 spoléhala hlavně na členy komunistických Lidových milicí. Svolala si je v létě ve výhrůžně bojovém naladění do Paláce kultury, nynějšího Kongresového centra u Nuselského, tehdy samozřejmě Gottwaldova, mostu.

Je to asi ukázka trvalého půvabu dějin, ale jeden z tehdejších lidových, jinak v akademické sféře působících komunistických milicionářů během listopadové revoluce vyhlášoval, že se místo reakcionářského návratu k demokracii chystá ta správná, nyní reformně komunisticky obměněná nadvláda KSČ. Když se ve svých nadějích velmi zklamal, pohotově se brzy stal jakýmsi výkonným administrátorem strany Občanské hnutí, vzniklé před druhými svobodnými volbami v r. 1992 a blízké Chartě 77. Po masivních zákulisních přimluvách avancoval na šéfa jedné katedry a nyní v pamětnickém věku bohorovně šéfuje univerzitnímu nakladatelství.

Druhý ikonický zážitek z počátků Charty 77 mám ze zimní pražské ulice Na Poříčí. Z východu redakce Rudého práva se do ulice náhle vyhnuli fanatičtí režimní „komentátoři“, na jejichž tváře dodnes nezapomenu. Byly nápadně sevřené zelenajícím bledým vztekem s příměsí očividného strachu. Přestože to tenkrát soudružka a soudruzi měli ještě na dlouhou dobu skoro třinácti let pod sovětským dohledem pevně v ruce. Pohled na jejich motající se zlostný chumel mne nadlouho plně uspokojil.

Jak mi později v porevolučních dobách z osobní zkušenosti řekl Rudolf Battěk, mluvčí Charty 77 a známé opoziční postavy většinou nemohli kvůli trvalému estébáckému dohledu a perzekuci oproti soustavně pracujícím lidem kolem viditelného jádra Charty dělat téměř nic. Jejich nezastupitelný význam byl ale každopádně v tom, že se v Československu stali viditelnými a celému světu známými symboly houževnatého odporu Charty 77 proti komunistické totalitní diktatuře.

Revoluční prodemokratický zvrat z konce r. 1989 byl důsledkem osmiletého souvislého tlaku USA, vedených hluboce antikomunistickým prezidentem Ronaldem Reaganem, na Sovětský svaz. Opozici kolem Charty 77 se tak náhle otevřel prostor vrcholného politického jednání. Vedení Charty 77 jej pohotově zaplnilo a záhy znovu vytvořilo demokratický stát. Revoluce to byla vpravdě kolosální. O všem podstatném načas fakticky rozhodoval do té doby soustavně pronásledovaný a vězněný zakládající chartista, koncem prosince zvolený prezident republiky Václav Havel. Jeho první mocenské kroky rychle obnovily komunisty po nekonečných téměř 42 let odstraněný, ústavně demokratický způsob vlády a správy státu. Vztahy se západními demokraciemi se obratem změnil v přátelskou vstřícnost a podporu západního světa zprvu většinou chartisty vedenému, nyní opět demokratickému Československu.

Závažné chyby pramenící z nepřípravenosti a problematických rysů Charty 77 se ale na druhé straně začaly postupně množit. V zásadě se jednalo o důsledky celkem pochopitelné nevybavenosti pro demokratické státní prostředí, ale hlavně to byla chybějící kulturní podstata demokratického politického života. Začalo to, tak jako všechno závažné, zprvu nenápadně. Snahu o bezprostřední politické uplatnění starších politických vězňů a navrátilců z dlouhodobé, zejména pouňorové demokratické emigrace, kteří ještě dobře pamatovali první republiku a mohli na její tradice alespoň načas navazovat, nové chartistické vládní kruhy žárlivě odmítly.

Politická nekompetentnost chartistů u moci se brzy tragicky projevila hlavně ve vztahu ke Slovensku, a tak v otázce rozhodujícího předpokladu existence československého státu. Nejen Václav Havel a Petr Pithart, ale i jejich širší, původně chartistický mocenský a vlivový okruh osudově podcenili a ignorovali závažnost rozdílného přístupu k československé státnosti na Slovensku a v českých zemích, a vůbec podstatné rozdíly v obou mentalitách. Konkrétně se jednalo o odůvodněné kritické slovenské vnímání nerovnoprávnosti obou částí Československa. Byly to hlavně sociologicko-prostorové faktory výkonu politické moci, tedy jednostranná

koncentrace mocenských a státně reprezentačních center v českých zemích. Mocensky rozhodující chartisté tak způsobili, že se během r. 1991 situace vyhrotila natolik, že se jednotné Československo již nedalo udržet. Dohoda o pokojném rozdělení československého státu mezi Václavem Klausem a Vladimírem Mečiarem byla tehdy nejlepším možným východiskem z nouze politického selhání chartistické mocenské garnitury.

Politická a programová nekompetentnost Charty 77 u moci se poté bohužel již jen prohlubovala a její neblahé ozvuky významně působí dodnes. Její původní životodárný filosofický základ vytvořený Janem Patočkou se zcela vytratil. Chartistický mocenský a vlivový okruh psychicky trvale nezvládl jednoznačnou porážku v demokratických parlamentních volbách z r. 1992. Od té doby docházelo z jeho strany a posléze u jeho dědiců k periodickým pokusům o mimoústavní zvrácení demokratických mocenských poměrů politických sil uměle vytvářenými protestními hnutími. Ta se za silné mediální podpory demagogicky vydávala a dosud vydávají za hlavní proud, ne-li celek občanské společnosti. Výsledkem tohoto dlouhodobého, politicky destruktivního úsilí nakonec bylo významné oslabení nehotového demokratického prostředí politických stran České republiky. Konkrétně se jedná o roztržštěnost a nevyzrálou politickou pravici, disproporční posílení mocenského vlivu demagogických prvků levice, a nyní již zcela zřetelně nastupující hegemonii nesystémového oligarchického hnutí v mocenské státní struktuře. Vedení Charty 77, jež právem stálo u zrodu naší obnovené demokratické svobody a řídilo její první ustavující kroky, tak nakonec bohužel svou myšlenkovou neujasněností a z ní plynoucím kontraproduktivním jednáním způsobilo její dnešní závažné vnitřní ohrožení. Společnost a stát, pro jejichž veřejné blaho Charta 77 vznikla a pracovala, proto nyní viditelně postrádají myšlenkově pevné ideály a základy soudržnosti, z nichž se původně zrodily, pro něž stojí za to žít a případně i trpět.

Autor je filosof

**DĚTSKÉ ODPOLEDNE S MONIKOU JE KAŽDOU PRVNÍ
NEDELI V MĚSÍCI, TEDY 4. ČERVNA OD 13 HODIN.
V ČERVENCI, SRPNU A ZÁŘÍ SE DĚTSKÉ ODPOLEDNE
KONÁ PODLE OZNÁMENÍ NA FACEBOOKU A NA**

www.sokolsydney.com

**V ŘÍJNU OPĚT PRVNÍ NEDELI
TEDY 1. ŘÍJNA**

**SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
ČERVEN – JUNE 17., ČERVENEC – JULY 1.,
15.& 29., SRPEN – AUGUST 12.& 26., ZÁŘÍ –
SEPTEMBER 9.& 23., ŘÍJEN – OCTOBER 7& 21,
LISTOPAD – NOVEMBER 4. &18., PROSINEC –
DECEMBER 2.&16.
VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781**

Zase nám začal nejsvětější měsíc roku. Musíme jej nějak přežít. „Nová švédská tradice“, neboli měsíc ramadán, má poslední dobou nepříjemnou vlastnost, totiž že v něm dochází k disproporčnímu množství teroristických útoků. Pondělí v Manchesteru zase jen zapadá do této nové švédské, britské, francouzské a vůbec západní tradice. Také se ovšem jednalo o čtvrté výročí vraždy vojáka Lee Rigbyho, který byl dvěma konvertity rozsekán přímo na ulici v Londýně. (Následné doporučení britské armády? Nenoste na vycházkách uniformu. Kdyby to tak viděli Churchill nebo Montgomery...!) Nepovažují to za náhodu, tito vousatí braši se v různých výročích vyžívají.

Opět jsme se dočkali řady srdnatých výroků o tom, jak s „námi“ tato hrozba nic nenadělá a neohrozí „naše hodnoty“, které radši ani nejsou vyjmenovány. Už se mi to nechce sem linkovat, najdete jich v novinách dost.

Kolem hlavního tématu se ovšem cupitá jako kolem horké kaše. A to je ideologie za těmito útoky.

Úmyslně teď vynechám všechny ty hidžáby, nikáby, halaly, ženské obřízky, hromadné pouliční modlitby, vraždy ze cti a další rozkošepné prvky, které rostou úměrně expanzi islámských komunit v Evropě a které tak osvěžujícím způsobem obohatily naši postmoderní západní kulturu autentickými elementy vrcholného středověku. Podívejme se jen a pouze na terorismus. Prakticky všechny sunnitské teroristické organizace vyrostly na podhoubí saláfistického hnutí. (Odkaz, další odkaz, ještě jeden odkaz.)

A kdo systematicky financuje a šíří saláfismus a wahhábismus ve světě? Saúdská Arábie. Tu máš, čerte, kropáč. To je důvod, proč se žádný západní politik neodvažuje říci či udělat něco, co by šlo k podstatě věci.

Mezi Saúdskou Arábií a dejme tomu Talibánem, který takových diplomatických výhod nepožívá, totiž panují značné rozdíly, které ihned vyjmenuji. A to tak, aby byly srozumitelné všem etnickým skupinám, které navštěvují tento blog: peníze (česky) das Geld (německy) money (anglicky) пари (bulharsky) chechtáky (pražky) mergle (brněnsky) lóve (cikánsky).

Rozuměno? Zlaťáky cinkají lahodnou píseň nalevo i napravo. Slyší na ně stejně Zelení, jako konzervativci. A velmožní Saúdi mají zlaťáků moře, i když poslední dobou trochu míň, protože si navykli na život na vysoké noze, kdežto cena ropy už není, co bývala.

Proto se nedočkáme žádné systematické odpovědi na celoevropský bezpečnostní problém. Proto po celé Evropě dále vesele působí Saúdskou Arábií vyškolení, placení a podporovaní kazatelé a učitelé. V mešitách, ve vězeních, ve školách, dokonce i ve školkách. A příslušné úřady krčí rameny.

Místo toho, aby se ideologická bažina financovaná petrodolary začala aspoň ohraničovat – když už ne přímo sušit –, tak se zavádějí různá pseudo-opatření jako např. rušení hotovosti, šacování lidí při čekání na metro či totální dohled nad každým paketem v internetu. Protože něco se dělat musí, aby občan měl dojem, že se na celou věc nekašle shůry, ale zároveň se nesmí dělat nic, co by urazilo Rijád. Uražený Rijád by si totiž na vedení dalších válek mohl příště objednat balík zbraní někde jinde. A zadlužené západní státy, které dávno rozdaly z pokladen i to, co nemají, si dnes nemůžou dovolit, aby jim ušel nějaký ten příjem. Že, Donalde Trumpe? To je z vás najednou velký rebel proti establishmentu... Sto miliard dolarů dělá divy. Inu byznysman; kšeft je kšeft. Že, Angelo Merkel? Spasitelko všech uprchlíků. Že druhou rukou pomáháte další vyrábět (a „intervence“ Saúdů v Jemenu jich už vyrobila dost), to vám nevadí a nevadí to ani vašim voličům, kteří vás na podzim odmění počtvrté křeslem kancléřky. Že, Thereso May? Myslíte si, že vaše předchůdkyně Margaret Thatcher by toto schvalovala? Modlím se k bůžkům ropného průmyslu, aby technický pokrok ve frakování zlevnil ropu na úroveň kolem 20 dolarů za barel. Není to vyloučeno; lidé usilující o zisk v konkurenčním prostředí jsou vynalézaví. Pak by Saúdi měli dost starostí se svou vlastní finanční katastrofou – a část západních politiků by najednou ve svých zádech ... možná ... našla nějakou páteř. Možná.

„Kdo je ta strašná kostra, ověšená těmi falešnými šperky?“ ptá se na honosné recepci pán svého přítele. „Ty ji neznáš? To je přece Rockefellerova dcera.“ „Ale neříkej! Mně se vždycky líbily tyhle štíhlé ženy!“

Baron de Hautecloque má velkou radost. Konečně mu paní baronka porodila syna, pokračovatele rodu, nositele slavného jména. Ale jak dítě rostlo, stále nápadněji se podobalo šoferovi. Stejně vlasy, oči, nos... Pan baron se rmoutil, ale nedalo se nic dělat. Jenomže ve společnosti si z něho dělali legraci, až jednou byl baron nucen podat vysvětlení: „Nevím, čemu se posmíváte. Myšlenka mít syna pochází bez jakékoli pochybnosti ode mne“.

„Paní hraběnko, vy nejste nemocná, jste jen velmi vyčerpaná,“ utěšuje paní de Mountelemar domácí lékař. „Ach, pane doktore, vždyť vy nemáte ani ponětí, jak jsem v poslední době těžce pracovala... Účastnila jsem se čtyř dobročinných plesů, tři dobročinných bazarů, dvanácti mší ve prospěch chudobných... Vždyť vy ani nevíte, pane doktore, kolik je na světě bíd...“

Vévodkyně se ve společnosti dá do rozhovoru se slavným fyzikem: „Ach, pane profesore, jsem tak ráda, že jste zde i vy. Můžete mi vysvětlit, jaký je rozdíl mezi časem a věčností? Kdesi jsem o tom četla, ale není mi to úplně jasné...“ „Lituji, velmi lituji, paní vévodkyně, ale asi to nepůjde. I kdybych měl čas vám to vysvětlovat, trvalo by to celou věčnost, než byste to pochopila.“

Novinář se dotazuje amerického miliardáře, který právě přicestoval do Paříže: „Mister Wonderfool, mohl byste nám říct, jak jste nahospodařil tak velký majetek?“ „Je to výsledek mé dlouholeté, neúnavné práce. Před devatenácti lety jsem měl v kapse pouhých dvacet centů. Za ně jsem si koupil na bleším trhu vyřazené rezavé nůžky na stříhání plechu. Vyčistil jsem je, naolejoval a týž den prodal za dva dolary. Tak jsem zdesateronásobil svůj kapitál.“ „A tímto způsobem jste se stal králem ocelářského průmyslu?“ „Počkejte, počkejte, to nebylo tak jednoduché! Nůžky jsem večer prodal za dva dolary a druhý den jsem si koupil první malý ocelářský závod. V noci totiž zemřel můj otec a zanechal mi několik milionů...“

Anglický komorník přijde do lékárny. „Našemu lordstvu se narodilo dítě,“ pronese vážně. „A co tomu říkal pán?“ ptá se lékárník. „Je rád, že to má za sebou, nerad by tu přípravu a to dlouhé čekání opakoval!“

Sir Doodley provází návštěvu po svém loveckém zámečku. V hale u tygří kůže ledabyly prohodí: „Tahle bestie ze mě málem udělala mrzáka.“ „Byl to tygr lidožrout?“ „To ne, ale uklouzl jsem na té kůži, a málem jsem si zlomil nohu.“

Zastaví žebrák boháče na ulici a prosí ho o almužnu. „Na ulici nikdy nepracuju s penězi!“ odmítne ho boháč. A žebrák pohoršeně zakřičí: „A to si kvůli vašim pár mizerným korunám mám otevřít kancelář?“

Žebrák prosí boháče o almužnu. „Proč raději nejdete pracovat? Vždyť máte obě ruce i nohy zdravé!“ „To si je mám kvůli pár drobným nechat uřezat?“

„Co je s kolegou Koblížkem, že jsem ho už takovou dobu nikde nepotkal?“ říká jeden žebrák druhému. „Nebudeš tomu věřit, ale nechal se zaměstnat. Pracuje!“ „Proč bych tomu nevěřil? Já jsem vždycky tvrdil, že ten člověk je pro peníze schopen všeho!“

Hádankový koutek

I tentokrát mi odpověděl jen pan **Richard Toman**. Vyřešil hádanku správně, ale zdá se, že byla těžší, než jsem očekávala. Musela jsem jej prve ujistit, že byl skutečně jen jeden zloděj a připomenout mu, že může použít skutečná závaží na jedné straně váhy. Byli jsme přece tak zvyklí, že se část umístila na jednu stranu a druhá část na druhou...

1. The Riddle of the Gold Bars

In the far-off days when camel trains used to ply the trade routes of Arabia, Persia and Points East, a wealthy Baghdad merchant would load his camels once a year with sacks of gold and take them to Samarkand to trade for spices and silks.

One year, there were 10 camels in the caravan, each with its own driver and each animal carrying a sack with the name of the driver containing 10 bars of gold. Each bar weighed 10 lb., so each camel was loaded with 100 lb. of gold when the caravan set out.

But not when they reached journey's end! For a dishonest driver had found a way of shaving exactly 1 lb. of gold off every bar in his sack in a way that was not visible. The thief was 10 lb. of gold richer and his load 10 lb. lighter.

The merchant suspected he was being cheated but could not think of how to catch the thief. In desperation he went to a wise man who told him to prepare a large balance and weights. 'Then,' said the Wiseman, 'I will show you how to catch the thief in a single weighing.' What did the wise man tell the merchant?

Note: The name of the driver on each sack was my own attempt to avoid any uncertainty whether the sacks could have been swapped after the gold was tampered with...

Solution: The wise man told the merchant to line up the camels with their drivers and sacks of gold, and to number each man from 1 – 10.

Then he was to take 1 bar of gold from the first driver, 2 from the second, 3 from the third and so on, until the 10th driver handed over 10 bars of gold. The merchant was to weigh all of these together – and had there been no thief, the combined weight ought to have been 550 lb., as

$$10 + 20 + 30 + 40 + 50 + 60 + 60 + 70 + 80 + 90 + 100 = 550.$$

The number of pounds by which this total fell short would point unerringly to the thief.

If the gold bar weighed only 540 lb., for instance, camel driver No. 10 must be the dishonest man, for only he could have reduced the total by 10 lb. If the total was 7 lb. light, then of course driver No. 7 must be the culprit for only he had handed over 7 bars, each 1 lb. lighter.

Dnešní hádanka:

I decided to offer a simple mathematical problem. Your grandkids may learn from it!

1. Can you work out for each coin up to 400: head or tail?

Imagine that you create a long row of coins, each head up. Put a corresponding number above each coin. Then turn a coin over if the number above it is divisible by 1. And turn it over again if the number above is divisible by 2. Proceed in this way until you complete the operation for the last coin. This can be done for any number of coins...

Example: If you have 11 coins, in the beginning, you turn all the coins over once as every number is divisible by 1. In your next move you turn over the 2nd coin, 4th coin, 6th coin, 8th coin and 10th coin, as their numbers are divisible by 2. Then you flip over 3rd coin, 6th coin and 9th coin as those are the numbers divisible by 3. In your next move you flip over only 4th coin and 8th coin. Then you flip over 5th coin and 10th coin in your 5th move, followed by flipping 6th coin in the 6th move; then 7th coin in the 7th move; then 8th coin in the 8th move; then 9th coin in the 9th move; 10th coin in the 10th move and finally the 11th coin in the 11th move. Check for yourself that the final sequence will be:

T, H, H, T, H, H, H, H, T, H, H

So which way is **361st coin** turned? Work out the pattern;
do not keep turning the coins! Try counting the factors...

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štičky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

FILM LIDICE 25/6/2017 SE NEKONÁ – VĚTŠINA PRAVIDELNÝCH NÁVŠTĚVNÍKŮ JE MIMO AUSTRÁLI

Neděle 23/7/2017 v 14.00 hodin:

NA KOLEJÍCH ČEKÁ VRAH

Major Kalaš vyšetřuje loupež nové série bankovek, které byly ukradeny z poštovního vozu rychlíku. Český kriminální film o velké vlakové loupeži a výbuchu na 201. kilometru. V rychlíku odjíždějícím z Prahy je přepravována velká zásilka bankovek. Velitelem ozbrojeného doprovodu je poručík Lenk, který také jako jediný přežije explozi poštovního vagónu, která má zamaskovat loupež bankovek. Případu se ujímá major Kalaš se svým mladým asistentem Karličkem. Několik kilometrů před místem katastrofy kriminalisté objeví mrtvolu mladé dívky Anny Halamové, která se stala náhodným svědkem loupeže, a proto musela zemřít. Kriminalisté pomalu postupují vpřed a objasňují události na trati. Přestože se prvotní podezření proti raněnému Lenkovi ukazuje mylné, cesta k pravým pachatelům a muži, který stál v pozadí celé loupeže, je ještě dlouhá... **Režie:** Josef Mach **Hrají:** Jiří Sovák, Radoslav Brzobohatý, Jaromír Hanzlík, Ladislav Trojan, Jaroslav Moučka a jiní.

Neděle 20/8/2017 v 14.00 hodin:

PĚSTI VE TMĚ

Píše se rok 1936, nervozní atmosféra z nacistické hrozby proniká i do sportu. Šampion v boxu Vilda Jakub se utká s Němcem Kurtem Schallerem. Nacisté jsou rozhodnutí použít v zájmu vítězství svého mistra i ty nejspínavější prostředky. Vilda prohlédne jejich hru a soustředí se na přípravu životního utkání. Příběh graduje vítězstvím jedné ze dvou lásek, mezi nimiž se Vilda v napjatých okamžicích rozhoduje. **Režie:** Jaroslav Soukup. **Hrají:** Marek Vašut, Jana Krausová, Eliška Balzerová, Josef Vinklář, Jaroslav Tomsa, Čestmír Řanda st., Zdeněk Ornest, Pavel Nový, Josef Nedorost, Ladislav Lakomý, Ferdinand Krůta, František Kovár, Karel Heřmánek, Władysław Kowalski, Josef Štefl, Evelyn Steimarová, Robert Vrchota, Jiří Tomek, Jiří Samek, Oldřich Slavík, Ivo Niederle a jiní.

LETEM SVĚTEM

Milí čtenáři – kdoví, či neví, jak k tomu došlo, leč došlo k tomu. Marně totiž hledám na stole, pod stolem i vedle stolu všechny výtisky krajských časopisů, které bych tam měl najít, leč nenacházím je tam. Budiž to vzato na vědomí s dobrou vůlí a budiž mi prominuto. Budu se tudíž zabývat jen těmi výtisky, které zde na stole nacházím. Děkuji za dobrou vůli.

Vídeňské svobodné listy z listopadu 2016 přináší několik zajímavostí ze života Donalda Trumpa, vlastně spíše ze života jeho první manželky – Češky Ivany Trumpové rozené Zelníčkové, rodačky ze Zlína. Ta se za Trumpa provdala v roce 1977, a rozvedla se s ním v roce 1992. Tato někdejší manželka Ivana, dnes sedmašedesátiletá, by se ráda stala teď americkou velvyslankyní v České republice. S Trumpem mají tři děti – Donalda, Ivanku a Erika. Nynější Trumpova manželka Melania je původem Slovinkou. Proudí tudíž v Trumpových třech dětech i česká krev... Pak nacházím další výtisk těchto novin až z února 2017 – a to na první stránce s pozvánkou na Reprezentační a maturitní ples české a slovenské větve v Rakousku ve vídeňském Parkhotelu Schönbrunn – bohužel již na 4. března... Na druhé stránce nalézáme řadu snímků z masopustního maškarního plesu Rodičovské rady škol Komenského v Rakousku... Na sedmé stránce je zajímavá zpráva o otevření hlavního nádraží – Wilsonova – v prosinci roku 1871, s několika snímky.

Mám tu před sebou i **zVěstník SKV Sokol München** z prosince minulého roku. Kromě obsažného úvodníku redaktora Karla Pokorného se lze dovědět, že i letos se bude konat setkání sokolů v místě jeho skonu, v rakouském Oetzu – setkání to čtyřiačtyřicáté – a to počátkem června. Je tedy ještě čas i pro Australany tohoto setkání se letos zúčastnit!

SOKOL de Paris vyšel v lednu tradičně ve čtyřstránkovém vydání, a svým obsahem je i tradičně chudičký. Lze však oko potěšit několika zdařilými snímky.

„Sokolský list **KVART** vydávaný v Melbourne upozorňuje již na první stránce čísla z února/března na tvorbu filmového režiséra Miloše Formana jeho fotografií, a přináší nepodepsaný úvodník o jeho životních osudech. Ve zprávě Vlasty S. – kdo se asi skrývá pod tím esem? – se dočteme o dění na letním táboře Šumava ve Victorii. O přestavbě sokolské budovy v Melbourne se poučíme na stránce desáté z pera Michala Krejčího. Pro jedlíky je na jedenácté stránce oznámení, že „švestková bezmasá neděle“ se odbývala 19. února, a na stránce dvanácté lze zaznamenat i obsah jídelníčku: zeleninová polévka, sýrový talíř, švestkové knedlíky s mákem, tvarohem nebo skořicí – pro členy sokola za dvacet dolarů, pro nečleny za dvacet pět!

Březnové vydání západoaustralského **Klokana** přináší hned na titulní stránce snímek výboru z výroční schůze „České a Slovenské Asociace v Západní Austrálii“ – a hledíme na úsměvy devíti žen a tří mužů! Ano devíti žen a tří mužů! Plně dvě stránky jsou věnovány článku „Recept na loutkové divadlo“ s řadou snímků, a nechybí ani již tradiční dětský koutek – tentokrát ve slovenčině pod titulem Klokaneček. Chcete si přilepšit českou uzeninou? Podaří se vám to v obchodě „Simka“ ve čtvrtek nebo i v pátek – neleňte tudíž a spěšte si vybrat.

Jen v angličtině vydávaný **American Sokol** věnuje celou titulní stránku šibřinkovému maškarnímu plesu pořádanému českým vyslanectvím – a čtenáři se vkrádá myšlenka na eventuelní podobný ples v naší české Canbeře – leč jen a pouze se ta myšlenka do hlavy vkrádá... A připomeňme si, že v červnu se bude konat v Cedar Rapids, IA, sletový festival amerického Sokola! Spějme tedy v červnu do Cedar Rapids!

Čechoaustralan z podzimu/jara 2017 je opět uveden perem paní šéfredaktorky Barbary Semenové, a dovídáme se tam, jak si vlastně ono příjmení vysloužila. Fascinující počtení! Najdeme v tomto čísle rovněž příspěvky manželů Reichových – jeho pod jménem Rich, její pod jménem Reichová; oni ti manželé Reichovi tak bohatě přispívají do různých krajských tiskovin, občas i do našeho Věstníku. Snímek Jany Reichové nalezneme na konci jejího příspěvku: „Jak někdy začíná nový rok“. Článek jejího chotě Zdeňka Riche se zabývá historií starého pražského železářství U Rotta na Starém městě Pražském. Na straně desáté si lze přečíst zbásněnou vzpomínku neúnavné Hany Gerzaničové/Honsové, nyní usedlé v Plzni, na otce Peksu, někdejšího katolického kněze působícího kdysi ve Victorii... Nuže, to byl jen zlomek všech dobrot v tomto vynikajícím krajském časopise. Zakončíme svoji

procházku jejím bohatým obsahem myšlenkou Rowana Colemana tam otištěnou na sedmatřicáté stránce: „Být matkou znamená chránit své děti před každou myslitelnou bolestí, ale současně jim věřit, že si pro sebe vyberou v životě to nejlepší“.

Jako vždy, bylo mi potěšením prolistovat si tisk českých tiskovin v zahraničí.

Bořek Šindler

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Cirkus? Nikolivěk draží čtenáři – jen pouhopouhé jednání na **valné hromadě naší sydneyjské jednoty** v květnu tohoto roku. Bylo to opravdu valné, a byla to i hromada – hromada vznětlivých pokřiků. Kdybych se nedovedl zdržet zasloužené kritiky, použil bych i výrazu bordel na kolečkách. Tedy to zahájení a ta první půlhodina – to byl skutečný chaos nikým nekontrolovaný a zdánlivě nekontrolovatelný. Leč – snad i proti všemu očekávání – přece jen došlo k uklidnění, a to především zásluhou čtyř rozumných sester. Vřavu zdánlivě nekontrolovatelnou se podařilo obrátit na stránku celkem družných dotazů a odpovědí zásahem několika sester. Především rázným vystoupením sestry Edity Berntsenové, která pronesla vpravdě ciceronskou promluvu k uklidnění horkých hlav. Rázně zasáhla i sestra Čermáková – a dobře, že máme ve výboru tak výmluvné Slovenky! Třetím uklidňujícím elementem se stala sestra objevitelka Daniela Frimlová, a i ta svůj hlas pozvedla několikrát. Naprosto věcně zapůsobila i klidná promluva sestry Marunky Daňkové z řad přítomných členů, takže nakonec – a to jakoby proti všemu očekávání – došlo nejen k uklidnění, nýbrž i k mnoha přátelským projevům rozháraných mluvčích. Konec tedy vše napravil, nestřílelo se, ukázaly se dokonce vlídné úsměvy. Byl zvolen nový výbor – ba spíše došlo nakonec ku znovuzvolení dřívějších činovníků. Během následného posezení při kávě a zákuscích panoval již dokonalý klid a mír. Nu – věřme, že příštím rokem se všichni polepšíme a nebudeme si vjíždět do vlasů jen pro nic za nic. V to doufejme! Velmi vítaným přínosem do řad činovníků bylo zvolení sestry Daniely Frimlové, která se velmi pilně věnuje uspořádávání obrovské knihovny naší jednoty.

Koncem května nám bratr Čermák naservíroval **český film režiséra Drhy „Anglické jahody“**. Jakýsi nový, neobvyklý pohled na sovětskou invasi do Československa ze srpna roku 1968. Jedním z hrdinů filme je mladý Rus hraný mladým Rusem Alexejem Bardukovem, což je jistou novinkou – Rusové nebývají hrdiny českých filmů. Jistou nepřesností je obsazení české hranice do americké zóny Německa sovětskou armádou – k tomu ve skutečnosti nedocházelo, a bylo možno projít onou oblastí ještě téměř po další rok či dva poměrně snadno – leč to je jen maličkost.

Nuže, draží přátelé, nezmar **Bohoušek Šárka nám odešel na věčnost** – v sotva dovršené šestadevadesátce. Opět jeden další pamětník našich skrovných počátků v Austrálii z let padesátých. Narodil se ve vesničce zvané Kňovice, ve středních Čechách poblíže Sedlčan v okrese příbramském, a do Austrálie přijel lodí z Evropy v době přistěhovaleckých temnot. Temnoty netemnoty, vesnický chlapec se dovedl vyšvihnout na záviděníhodnou úroveň majitele velkého a velmi cenného domu v Sydney, který dovedl zvelebit na nejvyšší úroveň. Oženil se s Angličankou, dnes již před několika lety zemřelou, a na jeho hojně navštíveném pohřbu se s ním loučili syn i dcera Eliška. Na rakvi věnec květin, klobouk zesnulého a obrázek rodných Kňovic. Promítaly se obrázky z jeho velmi plodného života – a kdo zesnulého znalí dobře vědí, že to byl život věru plodný... Dcera s vnučkou zahrály „Kde domov můj“, opona se nad rakví uzavřela – a Bohoušek nám na věky věků zmizel. Jak jsem Bohouška kdysi poznal já? Jel jsem z města domů do Killáry taxíkem, vyzpozuji, že taxikář hovoří s českým přízvukem – a on to Bohoušek. A naše dcery chodily v Sydney do Loreta v Kirribilli...

Ne že bych nějak obdivoval **Donalda Trumpa**. Napadá mě ale, že nežilo dosud mnoho amerických presidentů s dcerami jejich českých manželek. Však je Donald Trump

opravdovou výjimkou. Mít **dceru jménem Ivanku** zrozenou české manželce – to je opravdu americká prvotina, a Češi by to neměli podceňovat. Ať už je ten nejnovější prezident spojených států takový, makový či tvarohový, jeho první chotí byla Češka a jeho první dcera Ivanka se zdá být dívkou velmi inteligentní a každému oku nápadně pohlednou. Češi by takovou vzácnost neměli opomíjet – Čechoameričanka Ivanka je českou historickou vzácností a jakousi živoucí pokladnicí dobrot dosud nikdy neochutnaných.

Kdysi – za mých mladších let – nebylo možno nepročítat britský bestseller „Když nastaly deště“. Šlo o deště v daleké Indii. Deště letos skutečně nastaly ale i po celém australském světadílu a **docházelo k obrovitým záplavám**. V létě obvykle vyprahlá australská pevnina oplývá letos přívaly vodstva a požáry buše se vyskytují zatím skutečně jenom pozřídku, pokud se vůbec za letošních podmínek kde vyskytují. Měli bychom si té přemíry vody vážít, i když letošní záplavy způsobily mnoho škod...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Neodvažuji se komentovat **volbu Macrona** jako nového francouzského prezidenta. Leč zdá se to být muž pohledný a vzdělaný. Našince však udivují dvě věci – za prvé, že je tak velmi mlád, sotva kolem čtyřicítky, a za druhé, že jeho choť je o 24 let starší. Uvažme: o celých dvacetčtyři roků jeho seniorkou! Kam to asi během výkonu jeho odpovědného úřadu může vést?

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Nejsem nijakým národohospodářem, a nejsem s to posoudit to opravdu objektivně, doslýchám se však, že náš australský rozpočet na příští finanční rok nějak zavání socialistickými principy. Leč raději pomlčím a jako letitý devadesátník se jen rád podám zajímavostem a výroky těch nejrůznějších komentátorů. **Mnohamiliardový státní dluh** se zdá být **sumou skutečně neskutečnou**. Nu, nějak bylo, nějak bude...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Letos se počátkem měsíce května po světě oslavovalo nové **výročí zakončení druhé světové války**. Bylo to výročí již dvaasedmdesáté – a několik generací se už ani oním výročím nijak vážně nezabývá. My postaršíci ale vzpomínáme – tu jen letmo, tam s větší intenzitou. V tak zvaných západních zemích se to i letos už jen tak nějak přešlo bez okázalostí, snad aby se Německo necítilo uraženo – avšak ne tak v Rusku. Západ pokládá datum osmého května za den ukončení evropského konfliktu, Rusové se přidrží dne května devátého. Sledoval jsem v televizi oslavu onoho výročí v ruském televizním pořadu, a to s opravdovým ohromením. Rusové se přidrží devátého května jako dne ukončení toho nejkrvavějšího konfliktu v jejich historii. Letos již uplynulo dvaasedmdesát let ode dne, kdy sovětské tanky vjely do poslední chvíle Němci hájené Prahy, čímž teprve pro Rusy druhá světová válka skončila. Kdo z Čechů si ten den osvobození od více než šestileté německé okupace pamatuje – nemůže popřít tu radost. Ovšem, západní Čechy byly osvobozeny americkou armádou, jen o poznání dříve – leč hlavní město republiky muselo čekat až na ono ráno devátého května. Vzhledem k událostem kolem sovětské invaze Československa v roce 1968 se vzpomínky Čechů notně zakalily – ale ten den konečné porážky Němců je přece jen dosud nezapomenutelný. Putinovo Rusko si letos dalo na oslavě onoho dvaasedmdesátého výročí nějak obzvláště záležet – snad proto, ukázat světu a hlavně Trumpovi svou vojenskou sílu. Po celém obrovitém území Ruska se konaly mohutné vojenské přehlídky, a tou nejmohutnější byla vojenská přehlídka v Moskvě na náměstí před branami Kremlu. Tank za tankem, šik za šikem precizně pochodujících vojenských útvarů jakoby nebral vůbec konce. Pokud tu slavnostní parádu sledoval i Donald Trump, nemohlo mu být nijak lehké, jak ze sledování oné přehlídky, tak z proslovu Putina.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

„Rádi bychom uveřejňovali více novinek ze sokolského života naší jednoty. Nápady čtenářů budou vždy vítány.“ A ještě bych dodal perlu mariášovou: „V květnu opět **poctil náš mariášový kroužek canberský zástupce českého velvyslance pan Miroslav Píša**, mariášník naslovo vzatý, a obohatil opět naše tahty svými tahty zkušeného karetního mistra. „Flek na to, flek!“

Lovec perel B. Š.

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (21)

Bořek Šindler

To už se psal rok pětáctýřicet. Byla u nás v Praze na Hanspaulce předjarní nedělní pohoda – a najednou temné vzdálené dunění. Dunění přicházející nějak z velké dálky. Až později jsme se dověděli, že to Američané bombardovali Drážďany. Ani nás tehdy nenapadlo ukápnout jedinou slzu. Němci necitelně kdysi rozbombardovali anglické město Coventry i s katedrálou a mnoho dalších objektů – „England werden wir weiter coventrieren“ vychloubal se tehdy Hitler. Nuže, čím víc to bude v Německu dunět bombami, tím líp – tak jsme tehdy uvažovali. Oko za oko, bomba za bombu. Západní spojenci se před rokem konečně vylodili v Normandii, Ruské tanky se teď už horem pádem ženou na Berlín – Němci jsou v trapu, konec války je už jen na dohled, tak jen houšť a houšť! Konečně! Konečně svoboda na obzoru! Po šesti letech nám konečně zase kyne svobodný život! Tak jsme v Praze tehdy uvažovali, a Rusové už byli před Brnem...

Někdy tou dobou, a to se už opravdu schylovalo ku konci okupace, byli u nás doma na večeri manželé Jermolajevovi, ruští uprchlíci z dob první světové války. Plukovník Jermolajev byl důstojníkem v carské armádě, a podařilo se mu dostat se po válce i s manželkou přes Cařihrad do Prahy... Při večeri se živě hovořilo o posledních pohybech spojeneckých armád, a zaslechl jsem paní Jermolajevovou vyslovit vroucné přání, aby do Prahy dorazili nejprve Američané. Proč nejdříve Američané, říkal jsem si v duchu, vždyť je to prašť jako uhoď – jen ať už jsou Germáni v tahu. Té mojí tehdejší naivity!... A potom jednou dopoledne několik dní po skončení války, když jsem byl sám doma, zvoní zvonek u zahradních vrátek, a oni to za vrátky manželé Jermolajevovi. On vedle ní jen tak sotva schoulen. A ona hned na mě, zdali bych mohl zatelefonovat do bohnického ústavu, že se manžel zbláznil. Trvalo mně, nekňubovi, hezkou chvíli než jsem pochopil, oč jde. Leč nakonec jsem do Bohnic skutečně zavolał – ale manželé Jermolajevovy jsem nechal trčet venku před vrátky. Bylo mi řečeno, že bohnické sanatorium je přeplněno a manželé schlíple odešli – a pak už jsem je nikdy neviděl. Plukovník Jermolajev skončil prý ale někde na Sibíři – ruští bolševici měli dlouhou paměť a ještě delší chapadla... A já je tehdy chudáky ani nepozval dál domů! To si budu vyčítat opravdu až do smrti...

Tak někdy kolem vánoc v roce 1944 se ke mně jednou nějak na ulici přitočil „Bošek“ z Baby, vypadal o trochu starší než já devatenáctník, jeho příjmení jsem neznal, a nikdy jsem se ani nedověděl, proč si mě vybral. Že prý zakládá malou odbojovou skupinu chlapců, a chci-li se zúčastnit i já. Toho Boška jsem neznal, ale prozradil mně, že jeho otec je ruský legionář a československý důstojník. To na mě zapůsobilo, Bošek se mi zdál důvěryhodný, a přikývnul jsem. Po několika dnech mi Bošek donesl revolver, a ten jsem tajně schoval mezi knihy do naší domácí knihovny. Nu což, revolver to byl, mohl jsem se dostat do pěkné patálie, i když nebyl nabit a náboje mi Bošek nedodal. A že prý si mám nachystat sportovní ústroj, čepici a jízdní kolo. A že, až přijde čas, mi dá vědět víc. Potom mi asi v březnu skutečně dal vědět, že se naše skupina sejde vzadu Na Babě v hájku, a sešli jsme se tam. Znal jsem jenom Boška a jen dost povrchně ještě jednoho staršího hochy z Hanspaulky, ostatních pět šest chlapců z té naší „skupiny“ jsem viděl poprvé. Bošek se chtěl především ujistit, že budeme připraveni, až přijde čas k akci, rozdál nám československé trikolórky na čepice – a rozešli jsme se. Mít v kapse československou trikolórku znamenalo v té době koncentrák – ještě tak v lednu... Mně Bošek na můj dotaz oznámil, že bohužel náboje do revolveru stále ještě nemá.

Čas potom ubíhal, po velikonocích jsme už s naprostou jistotou věděli, že Němci dohráli a ustupují na všech frontách. Američané už byli v Bavorsku a Rusové překročili moravsko-českou hranici směrem na Prahu – ale nebylo nijak jisté, kdo přijde dříve. Zatímco Američanům Němci prakticky nekladli už mnoho odporu, Rusům se bránili zubynehty – věděli totiž, že na ruské frontě je čeká buď smrt, nebo Sibíř... Čeští kolaboranti – a nebylo jich věru mnoho – si počali opatřovat alibi, německým vedením do vysočanské Kolbenky dosazení mistři se počínali vytrácet. Schylovalo se prostě ku konci více než šestileté okupace, a Protektorát Čechy a Morava byl jedním z posledních území Němci ještě alespoň částečně okupovaných. Nutno však přiznat, že zásobování nepřestávalo ani v těch posledních chvílích fungovat – mnoho se toho v obchodech nenakoupilo, ale „příděly“ na potravinové listky většinou byly k dostání.

A konečně to prasklo. Začalo to praskat. Začalo to v Praze v sobotu pátého května, kdy se rozhlas ocitl v rukou českých vzbouřenců a počal volat v mnoha řečech na všechny strany o pomoc proti okupantům. Dostal jsem od Boška dlouho očekávanou hlášku, natáhnul jsem si čepici a na ni připnul československou trikoloru, vytáhnul z knihovny nenabitý revolver, vsednul na kolo a jelo se z Hanspaulky dolů po Šárecké na Velvarskou, na Klárov a přes Mánesův most ku Staroměstskému náměstí. Bošek vepředu, a bylo nás asi sedm. Po cestě jsme už tu a tam viděli horlivce stavět barikády – a vjeli jsme na Staroměstské náměstí. To měli tou dobou dobře obšancované Němci a počali po nás pálit. Na strach nebyl nějak ani čas, nebylo to žádné hrdinství projíždět střelbou – prostě jsme rychle projeli do Celetné ulice, a tam se ještě nestřílelo. Za Prašnou Bránou jsme za Boškem všichni vjeli do Hybernské ulice, a zamířili k jednomu několikapatrovému domu. Tam jsme s kol sesedli a vnikli do přízemí. Byly tam nějaké německé kanceláře, a německý personál utekl po schodech vzhůru. Dodnes nevím, proč jsme obsadili právě ten dům – Bošek měl zřejmě jisté příkazy a na nic jsme se ho ani neptali. Několik hodin jsme tam v tom námi obsazeném přízemí trčeli a poslouchali v radiu mnohojazyčné volání o pomoc.

Asi tak mezi druhou a třetí či tak nějak jsem se já na vlastní pěst pustil směrem přes Příkopy na Václavské náměstí, s tím nenabitým revolverem v ruce. Všude se to tam hemžilo lidmi, a já s trikolorou na čepici jsem byl jakoby osamoceným terčem pozornosti. Hned dole na Václavském náměstí nad průchodem Korunou ke mně přivedla skupina Čechů ustrašeného muže, že prý je to gestapák, abych ho „zajal“. Nu, podržel jsem si ho, nijak moc se nebránil, prohledal jsem mu kapsy a „zabavil“ mu kapesní nůž, jako jeho jedinou zbraň. Ale co s chlapem? V chumlu pokřikujících zvědavců se mi ale najednou vysmekl – a byl ten tam! Nad Prahou počalo kroužit několik německých letadel a shluk jásajících občanů se počínal rozprchávat. Nezbyvalo než se vrátit k Boškově skupině, a ta se už chystala k ústupu. Vsedli jsme na kola a zamířili přes Štefáníkův most k Letné...

Ulice v Holešovicích nebyly nijak bezpečné. Střelbou jsme ale přece jen pronikli k Pečkově vile, k jednomu ze sídel pražského Gestapa. Podařilo se nám bez úhony ji obejít, a Stromovkou jsme dorazili k Bubenečskému nádraží a odtud oklikou přes Podbabu až nahoru na Hanspaulku. Tam jsme se rozešli s Boškovým sdělením, že se nám opět ozve. Bylo již k večeru, a zjistil jsem, že naše domácnost zeje prázdnotou. Jak jsem se později dopátral, otec jako člen ilegálního dejvického revolučního výboru se zúčastňoval dole poblíže Vítězného náměstí jeho permanentního zasedání, a maminka, jako školená dobrovolná sestra, byla též v permanenci v místnostech restaurace Na staré faře poblíže kostela svatého Matěje, která už sloužila jako záchytné stanoviště hanspaulského odboje. Ondán celodenním pobíháním vyspal jsem se v noci doma, a hned poránu jsem odešel na Starou faru. Během několika příštích dní se nám podařilo zajmout dvatři Němce, a držet je v zajetí, a na křižovatce poblíže Zavadilky se postavila barikáda z kvádrů, popelnic a větví – jinak Hanspaulka nevykazovala žádnou přílišnou bojovnou činnost. Jednou se naše skupina odvážila sestoupit dolů k Podbabě a narazila u Císařského mlýna poblíže bubenečského nádraží na opuštěné německé vojenské skladiště. Jen a jen jsme zírali na tu bohatost výběru a neodolali jsme. Já jsem si nasadil na hlavu německou vojenskou helmu a připevnil na ni československou trikoloru, a přivlastnil jsem si i velký kus vojenské látky. Ani jsme nepomysleli na to, že bychom se dopouštěli nějaké nepravosti – byla to prostě naše kořist... Cestou zpět na Hanspaulku jsme přistihli, jak ženy vynášejí z vily Vlasty Buriana kusy nábytku a šatstva – Vlasta Burian byl pokládán za kolaboranta, a jeho nádherná vila v Dejvicích se tudíž stala kýženým cílem kořistníků... V těch dnech se odehrálo i několik osobních tragedií. Můj spolužák Květa Odvárka se podílel na jedné z nich. Jedna naše spolužačka, tehdy septimánka, se neopatrně dívala z okna vily kde bydlela, a zasáhla ji tam zbloudilá kulka. Květa a ještě jeden hoch ji pak nesli na improvizovaných nosítkách do márnice při matějském kostelíku – a byl to pohled věruže smutný...

Osmého května večer jsme se strání Hanspaulky pozorovali, jak kolem pražského Hradu plápolají vysoké plameny několika obrovských ohňů. Němci opouštěli svoje tamní úřední budovy a pálili průkazní materiál. Ten den došlo ku kapitulaci Německa, ovšem jen do rukou západních spojenců. Až mnohem později jsme se dověděli, že v Praze si Němci u Revolučního výboru jen vyjednali průjezd a odjezd německých jednotek z Prahy po odevzdání zbraní na silnici za Břevnovem směrem na Bavorsko – a prchali horem pádem do zajetí k Američanům – před Rusy utíkali ze

strachu před spravedlivým potrestáním za několik let jimi systematicky spáchaných válečných vražd, loupeží a zabíjení milionů obětí v koncentračních a vyhlazovacích táborech. Naivní Američané měli už prostě války v Evropě plně zuby a poskytovali zajatecký útulek i zabijáckým SS-manům... Dlouhé kolony německých vozidel ověšených gestapáckými a jinými lotry projížděly ten večer Prahou, ale mnoho kasáren v Dejvicích zůstalo Němci alespoň částečně obsazeno, jakož i mnoha tisícům pražských Němců se nepodařilo přidružit se k prchajícím kolonám vojenských vozidel...

Tu poslední noc z osmého na devátého května jsme toho my na Hanspaulce mnoho nenaspali. Ještě před rozbřeskem jitra se naše skupina vedená Boškem vydala na cestu dolů Šáreckou ulicí směrem k Nové technice, jejíž prostorné moderní budovy – po uzavření českých vysokých škol v roce 1939 – byly okupanty proměněny ve vojenská kasárna. Celé Dejvice byly za války plně okupovány německou armádou – však tam bývalo československé Ministerstvo národní obrany, Hlavní štáb, budovy vojenského objektu Bajkal, Vojenské zásobárny a mnoho jiných někdejších československých vojenských učilišť Němci okupovaných a jimi používaných. Němci dokonce vyklidili ku svým potřebám i budovu naší krásné obecné školy na Durychově náměstí, a budova našeho ultramoderního gymnasia na Velvarské třídě sloužila válečným účelům jako úřadovna zbrojařské firmy. Nezastavěné prostory kolem Vítězného náměstí Němci používali jako vojenská cvičiště. Celé Dejvice byly prostě během okupace obrovským německým vojenským arzenálem. Několik budov Nové techniky používali okupanti jako SS-lazaret, a během dne se to tam hemžilo německými ošetřovatelkami... Takže toho rána devátého května byly Dejvice ještě okupanty zcela nevyklizeny a celkem pevně v německých rukou.

Takže onoho devátého května za rozbřesku jsme se opatrně sunuli, my Boškovci, Šáreckou ulicí dolů k Velvarské třídě. Já s tím revolverem bez nábojů za pasem, na hlavě německou helmou s trikolorou – nu, opravdový strašák. Kolena se mi trošilinečku třásla – on takový, byť jen zamýšlený, útok na SS-Kaserne/lazaret nebyl prázdnou hračičkou, a nevěděli jsme nic o tom, že se Němci osmého května již západním spojencům vzdali. Pomalu jsme se dosunuli za dejvický „seminář“ – kde bylo za okupace umístěno ministerstvo pošt či něco podobného – několik z nás se dosunulo až k Sadové ulici, a tam na nás počali Němci z Techniky pálit. Zasáhli vedle mne ležícího kamaráda. Zasáhli ho mistrně, skolili ho kulkou jednou ranou. Jen sklopil hlavu a byl mu konec. To mě, držitele beznábojového nenabitého revolveru, poněkud vyrazilo dech a rychle jsem se doplížil zpět za budovu semináře do přilehlého parčíku. Tam nejednou narazím na mladíka v takové uniformě nezvyklé nahnědlé barvy. On zíral na mě, já na něho a vidím, že má na čepici rudou hvězdu. Já v té německé helmě – naštěstí s tou trikolorkou – a začali jsme se oba na sebe zubit. Ten hoch mě poodvedl kousek zpět k Šárecké a já nejednou vidím obrovskou kolonu tanků směrem od Bořislavky dolů k Vítěznému náměstí – a nejednou mě to trklo: vždyť to jsou, musí to být, Rusové: kdo jiný s rudou hvězdou, ale jak to, že přijeli od západu? Nu – nijak jsem se tím netrápil, na takové úvahy nebylo času, a mezitím se k nám přidružila skupinka rudoarmějců, a chtěli pokračovat dál. Zavedl jsem je ku dveřím sklepení budovy semináře, kde po zabušení nám ulekání osazenci uvolnili průchod sklopením k průčelnímu vchodu – a hleděli na nás jako na zjevení. A zjevení to pro ně být muselo – vojáci s rudými hvězdami na čepicích a já v německé helmě s trikolorou! Jen vedoucí té ruské skupiny byl bez čepice a prodírali jsme před skoprnělými zraky všech tam zahrnžděných ulekanců sklopením k průčelí. Jakmile jsme se tam dodrali, ruský velitel bez čepice a helmy rozeslal vojáky se samopaly k několika přízemním oknům budovy semináře, a ti okamžitě začali pálit směrem k Technice. Pro moje uši to nebyla střelba samopalů – to byla posvátná hudba varhan k nebesům. Vždyť to byl konec okupace! Konec nesnesitelné šestileté okupace! ... Ale palba najednou utichla. Od budovy Techniky se k semináři sunula jakási ženská postava v úboru ošetřovatelky, až se dosunula k průčelí naší budovy. Celá se třásla, ale prostovlasý komandant ji utěšoval jakousi ruskou němčinou „Wir mutr nik šisn, wir mutr nik šisn!“ – a to si dodnes pamatuju, jako bych ho slyšel až sem do Sydney. Potom ji – celou ustrašenou poslal zpátky, po vysvětlení, aby Němcům oznámila, že nemá cenu se dál bránit. A ona se vydala na cestu zpět, leč německá kulka vyslaná z budovy Techniky ji skolila – její jednání o příměří se tam někomu asi nelíbilo – a oboustranná palba opět započala. Prostovlasý velitel někam odeslal hlídku, a se zapálenou papirosou nonšalantně střelbu svých vojáků řídil.

Najednou ale vjel do Sadové ulice obrovský sovětský tank, postavil se čelem k Technice a začal do Němců pálit. Netrvalo dlouho a z budovy Techniky se začaly trousit hloučky ošetřovatelek, a nakonec i vojáků v uniformách se zdviženými pažemi! To byl – panečku – to byl nějaký pohled! Němci v uniformách s rukama vzhůru! Střelba ustala – a snesl se na nás v tu chvíli mír... To jsme ovšem ještě ani netušili, rozhodně ne my holobrádci, co nás a naši zemi bude čekat za několik málo let – válka prostě skončila a basta! Tedy ta česká basta fidli...

Nemyslím, že jsem na mylné stopě, když usoudím, že nemuseli toho večera a té noci Rusové pražská děvčata znásilňovat. K takovým akcím, jakož i k násilným odebíráním hodiniek a hodin všeho druhu začalo docházet, až když do Prahy dorazily další vlny všeho dychtivých rudoarmějců – ta jejich první vlna se brzy stáhla zpět k Berlínu. Ten první večer svobody probíhal za všeobecného jásotu Pražanů obojího pohlaví. Se Slávou Stelibským jsme se ještě hned navečer vypravili na cestu k Vyšehradu do bytu mého dědy a babičky. Museli jsme jít pěšky, električky byly ještě mimo provoz. Ozývala se tu a tam střelba z oken domů – někteří Němci, vojáci i civilisté – se nehodlali vzdát. Já stále ještě v té německé helmě s trikolorou a s revolverem bez nábojů – a zaklepalí jsme na dveře vyšehradského bytu. Dostali jsme i večeri, brzy jsme ale padli na postel, ne do postele, zmožení únavou několika neprospaných nocí...

Co dál? Dál již nic. Dočrtoval jsem. Ještě bych ale jen rád popřál všem milým čtenářům pevného zdraví a vůbec i jinak všeho nejlepšího. Všem, i těm mladým, byť dobře vím, že těch mladých čtenářů nebude dnes ani ta nejmenší hrstička... Jak a jakými slovy zakončit? Nu, nestyďme se trochu sentimentality. Jak jinak než tou otázkou nám všem tak drahou. Kde domov můj – kde domov náš? Náš domov, domov nám všem společný. Ta země, kde voda hučí po lučinách, kde bory šumí po skalínách. Ten kraj, kde v sadě stkví se jara květ, kde zemský ráj je na pohled. Ano, milí přátelé. Ano. Však sami víte. To je ta krásná země, země česká, domov můj. Domov náš. Náš rodný kraj. Jak nám to pověděl básník Sládek. Cestička k domovu známě se vine. Hezčí je, krásnější, než všechny jiné. A kdybych ve světě buhví kam zašel, cestičku k domovu vždy bych si našel...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Skákal ten pes opravdu přes oves? Kdy a kde zakukala ta žežulička? Proč ptáček jarabáček jen a jen nad námi létá a lautr nic neříká? Jsou ti volečkové onoho Vitouška, co orá u panského dvora, opravdu strakatí? Ztratila ta sivá holuběnka to své popelavé peří jen na poli? Perou se ony husy opravdu jen pode a nade mlejnem? A mysliveček že pase jeleny na zelený louce jako prostinký pasteveček? Že letěla husička z vysoka a spadla do potoka – no a co jako, však každičká husička, divoká i domácí, je proslulou vynikající plavkyní! Andulka šafářová, že husičky nemá doma? Že jsou ony v ječmeně? Nuže vězte, drazí přátelé, že ač by se snad i zdálo, že jde výlučně o problematiku eminentně pouze zoologickou, není tomu tak. Jde o jednu z pozoruhodností českého folkloru. Hudebního. Co píseň, to nemá tvář. Ptáci i čtvernožci prostě figurují v tolika z našich českých popěvků, že je to až zarážející. Kde popěvek, tam zvíře, až zrak přechází. A což teprve kdybychom na truc a za cenu nelibosti našich slovenských pobratimců přibráli i jen ty tři voly, co je pase Jano na tej zelenej jatěli u hája! Je ta naše česká nátura doopravdy tak blízce nakloněna životním situacím nemluvných tvorů? Nebo že by dokonce...? Leč zapuďme toho ďábla, my sami přece nejsme ... Nebo že by i jó? Tolik úvodem.

Samozřejmě, že s vámi, drazí čtenáři, budu milerád souhlasit, prohlašujete-li, že taje zoologické zahrady nikterak nepatří mezi taje naší české řeči. Že pestrá fauna držená v klecích a vystavovaná na odiv pozorovatelů všech věků je nahony vzdálená jakýmkoli tajům jakékoli mluvy a filologii jako takové – to je ovšem na bíledni. Némé tváře nás nefascinují ani svojí výřečností, ani bohatostí slovních zásob... Némé tváře upoutávají naši pozornost svými tělesnými rozrůzněnostmi přírodou jim obdařenými – ten dlouhým rohem, onen hřívou, ona dlouhatánským krkem či třeba i obsáhlým vemenem, jak tak kterak, nikoli však mluvou. Leč jak ale posuzovat všechnu tu

zvířenu figurující tak prominentně v našich prstonárodních písničkách a popěvcích? Tu že lze minout pouhým mlčením? Fauna je fauna a může být i předmětem vědeckých bádání – avšak ta nápadná početnost němých tváří v české lidové tvorbě písni je přímo zářející, a snad i úděsná. Nejsem nijakým badatelem co do české lidovosti, avšak přítomnost tak podstatného počtu němých tváří v našich nefalšovaných lidovkách je přece jen nepochybně zářející. Ne že by se v oněch prostých českých melodiích nedosti nevzdychalo, nehořekovalo a netoužilo po polibcích, ba i daleko riskantnějších projevech sexuální náklonnosti. Na riskantní zásahy v projevech sexu, na to my jsme zase na všeevropské úrovni! To zas holt prrrr! Avšak to hemžení fauny divoké i zdomácnělé v české písničkovosti je až ohromující... Tak nějak a nejinak jsem o tom jedné noci protkané nekýženou nespavostí s veškerou vážností přemítal, hloubal a uvažoval. Nu a co? Nu a co, tážete se? Co má jako bejt s tou faunou? Zoologie, tvrdíte, že se dosud nikdy nikomu nemísila s nespavostí? Chyba lávky, moji draží, chyba lávky, chyba veškerých lávek! Moje nespavost dovede podnítit mé zoologické podvědomí! Takže to nakrásně už konečně prasklo. Prasklo to. Je to tady, a poslyšte, milí zlatí, a rozjímejte!

Jak tak ležím s polštářem a vrtím se teď na tu, teď na onu stranu, bleskne mi hlavou – a devadesátníkům se až tak příliš často nic nikde nezableskne, co vám budu vykládat – nu a jak tak ležím, udeřil mi do čela přece jen ale ten blesk poznání. Vždyť ono lze ty taje hledat na mnoha místech, ba i na mnoha nezvyklých místech v jazyce českém, dokonce i v písničkách českého lidu. Lidu nebo jeho národa? Těm jazykovým znalčům samozřejmě na mě nic neprozradíte, leč já prozradím vám teď tady sám na sebe – tedy jako jen takhle tady vám čtenářům – že mi nikdy nebylo a ani dnes není dost jasno, která píseň je jen a jen lidová, a která se dovede okázale odít rouchem národním. Máme i písničky znárodnělé a rovněž i zlidovělé, čert sám aby se v tom vyznal. Jisto je, že popěvek „Černá čára na zdi, bílá vedle ní, ty si nebyl první, nejseš poslední“ bude jen pouhopouhou drsnou odrhovačkou, nikoli tedy rozhodně písni národní. Takže jsou v našem kulturním bohatství písničky lidové, zlidovělé, národní, znárodnělé – holt i ty vodrhovačky jsou součástí našeho staletími broušeného kulturního dědictví. Propletšiv se pracně labyrintem dosud zde takto vlastní rukou spleteným, a zapletšiv se sám do svého vlastního tématu, nemohu a ani nesmím se přece z něho vlastními silami nerozplést... Kdeže jsme to ale jářku vůbec byli? Ovšemže, jsme přece u těch českých písni a popěvků. A u jejich tajů, u tajů jejich působnosti a působivosti. Bez tajů takových či alespoň makových, na těchto místech věru ani ránu. Uhodli jste, opona jde nyní doopravdy nahoru, byť i jen pomaloučku polehoučku, polehoulinečku. Leč hrom však již uhodil a zablesklo se.

Tněme tedy do toho živého a neotálejme již. Napněme plachtu a slyšme. Může být vůbec něco češtějšího, než jak se na tý louce zelený pasou ti parohatí i bezparozí jeleni? No řekněte ale, uvažte si to, rozmyslete a povězte – viděl kdy kdo kde pást se na jedný jediný louce povícero jelenů paroháčů? Oni se přece nemohou mezi sebou ani cítit, a v každoročním tradičním říjnovém klání se vzájemně potrkávají o přízeň svižných laní! A že je tam pase mysliveček? Ať už v kamizolce nebo bez kamizolky – viděl už někdy někdo někde myslivce nebo myslivečka pást jeleny? Jasně že nikoli! To ale není všecko. On ten jeden mysliveček ty jeleny tam na tý louce údajně pasoucí domlouvá své tam jakoby někde opodál lelující milé, aby na něho počkala, že jí vapros družby zastřelí jednoho z tam se popásajících jelenů. No, mezi námi, co by tomu řekla panská lesní kancelář? Hned by se svolávalo plénum, a to by byl sakra nákej poprask, střilet si jeleny krs lásku! To by tak sedlo! Nu prostě – chybí tomu ta vobyčejná koňká logika, ten selskej rozum. No a to je prozatím jen ta zelená louka. A teď si vemte ty husy, co se perou pode mlejnem i nade mlejnem. Vem Jeničku, vem flintičku, zastřel některou, je nabádán ten bezradný chudák. Jeniček, jinak naslovo vzatej fešnej kabrnák, ale přece jen tento riskantní krok odmítá. Ne že by si neuměl vopatřit, třeba i načerno, vhodnou flintičku. Je v tom něco daleko prostšího. Sice údajně jen proto, že „jsou to husy panimámy, a tam já chodívám“ – takže on si to nehodlá s paňmámou rozházet, zřejmě s ní holt asi má nějaký takový ty techtle mechtle. Ale vůbec – viděl někdy někdo někoho střilet puškou domácí husy? To dá rozum, že neviděl. Flintičku? Ten by si pane dal, mlynář by mu to jo vosladil, flintičku brát na jeho husí hejno! Vidíte vy v tomhleto vůbec něco kloudného? Střilet domácí husy? Kam dalí ti Češi rozum? No řekněte, kam ho – ten rozum – zaštrachali?

Na logiku, ba i na vobyčejnej koňckej rozum, na ten jsou holt český písně dost pochudlý. A vemte si pochvíli i tudlencto: Hajha husy ze pšenice, hajha husy ze žita, lepší je ta malá holka nežli je ta veliká – ta malá se sama točí a ta velká nemůže, ona čeká na chasníčka, až jí k tomu pomůže! No, musíte uznat, co je todlencto za logiku? Husy v žitě a v pšenici – co maj ale ty nevinný opeřenci, co pro krále pána dělat s točením se? To už rači nemít žádný lidový písně jako je nemaj Australani, než je mít tak lautr nelogický! Tu logiku holt je potřeba votkoukat vod Němců, to sou jinčí kabrnáci, ty to logicky dováděli podle foršriftu bez reptání až do tý Treblinky! ... No a co ty dva kováři na rynku? Jeden prej může kovat a druhej milovat šafářovic Andulku. Té prostoty! Té neznalosti důsledků lidských funkcí! A vy dovopravdicky myslíte, že by ten jeden kovářskej jenom furt imrvérent koval a ten druhej furt imrvérent miloval tu holku? To přeci každej ví, a ví to i každej prachvobyčejnej kovářskej učeň, že milovat se dá jen vocamcať až pocamcať, no né? Ten siláckej milovník by se alejo brzo vrátil k tý tvrdý kovadlině! No nemám recht? Takže ty český špumpnádle maj holt svý logický meze. Sou nelogický, a i kovářům dávaj až kór moc zabrat. No né, pánové?

Nebo si helejte vemte toho ptáčka jarabáčka. Ten prej nad náma lítá, údajně nám šlechtně donáší jakousi novinečku, ale dyť von ten jarabáček rajcenkrecht nic neříká. Ani neštěbetá. A dyž nic neříká, jak si můžou zlí jazykové dovolit osočovat toho chudáka „mého z nejmilejších“, že von ten pacholek brousí za jinou! Dejte mi pokoj s tou českou logikou! Nebo si helejte vemte toho čokla, co skákal přes voves. Viděl už někdy někdo skákat nějakýho psa přes voves? Neviděl, bodejť by viděl, to dá hergot sakra rozum, že psi přes voves neskáčou, že jo. Anebo ta kočka co leze nějakou tou dírou a ten pes voknem. A i dyby i nakrásně nějaké takovej sparchantělej čokl tím voknem jako jó lez, co to má co dělat s tím, že dyš nebude pršet, že my nezmoknem? Připouštím sice, a není to nijak zcela vyloučeno, že ona prostá česká melodie lidové písně dala podnět Smetanovi při skladbě nám všem dobře známé a milé symfonické básně Vltava, ba že i národní hymna státu Izrael není oné prostočeské melodii úplně cizí, to však nijak neznamená, abychom se my Češi horempádem bili v hrudí! A dyš už sme u těch čoklíků, a u toho jednoho co skákal přes voves – no řekněte, kolik psů ste viděli skákat přes voves? Kerej pes už skáče přes voves nebo přes zelenou louku s pérem na klobouku? Chybí tomu holt i ten jak se tak říká prachvobyčejnej koňckej rozum.

Jó, a dyšušsme utoho, co ten ježek? Viděl kdy někdo ježka někam pádit? Ovšemže nikoli, ježci nikam nikdy nepádějí. Ba ani neutíkají. Ale ten náš výjimečnou rychlostí obdařený ježek, co utíká za tou liškou běžící k Táboru, bude holt tou výjimkou! Nic ve zlém, ale co vy na to? Liška běží k Táboru – nu, proč by onou cestou neběžela? Že ale nese pytel zázvoru, to už je zarážející. Jednak proto, že zázvor jako koření je sám o sobě dost vzácnou poživatinou, a za druhé, kde by se vzal zázvor, dokonce pytel zázvoru, v držení k Táboru pádící lišky? A i kdyby ten pytel toho zázvoru ta k Táboru uhánějící liška přece jen nakrásně plnoprávně nesla, proč by za ní měl utíkat ježek? Právě ježek, jeden z nejpomalejších čtvernohých obratlovců? A i kdyby za tou liškou vopravdicky utíkal, proč by on ji zamýšlel onen pytel rozpíchat? Ne, že bych podceňoval ty ježkovy prostopášné úmysly – ale uvažte sami tu situaci: liška běží, třebas i k tomu bezbožnému husitskému Táboru, a nese pytel onoho opravdu vysoce ceněného koření – i když to už je samo o sobě hotová fraška. Ale že za ní utíká ježek s úmyslem ten pytel jí rozpíchat – to už je sakra kór domejšlivost. To že to zvíře má bodliny je ještě neopravňuje používat je k rozpichu pytlu zázvorčí, vzácného koření liškou nesených. Kde, prosím jich, kde je tady zase ta logika? I ten nejnevzdělanější utilitarista by vám osvětlil, proč je to vyložená volovina. Česká hovadina, dyby na to přišlo, nic víc než ta hovadina.

A teď si vemte tu naivní holčinu, co si zavírá holoubky do truhly. Dyť je to pitomost, zavírat si holoubky do truhel. No a co to ta najfka spívá, nad čím se vona vůbec pozastavuje? Že prej měla holoupka v truhle zavřeného, a že von jí ten holoubek uletěl do pole širého. Na nějaké tam vosamocenej zelenéj doubek a „tam sobě potmě zavrkal“, ten její „zlatéj holoubek“. No a co vona ta najfka vod takovýho f truhle držení holoupka mohla, řeknětě, jiného vočekávat? No koukněte se na to s tím koňckým rozumem. Takovej holoubek, vykrmenej nebo i hubenej, zvyklej lítat sem a tam vot holubníku a spátky, a najednou si ho taková škudlivá holka, vesnická štángle, zalígruje do truhly. Von tam sedí jako natrní, a dyš holt se to víko neopatrnicky povotevře, tak von frrr a už je na doupku, ať už je ten doubek zelenéj

